

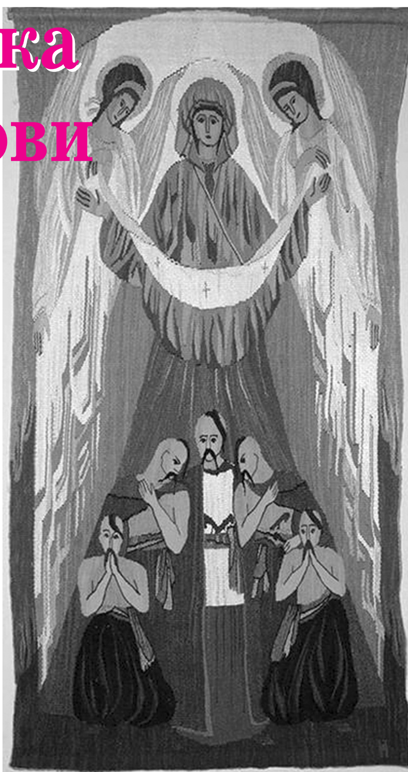
Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 8 жовтня 2015 року № 40–41 (620–621)

Вітаємо із Днем захисника України та святом Покрови Пресвятої Богородиці

Оксана Гірняк. Козацька Покрова, 2003 р.

Дорогі побратими – воїни УПА та захисники України!
Дорогий український народе!

Від імені Конгресу Українських Націоналістів щиросердечно вітаю Вас з одним із найвеличніших свят для української нації – святом Покрови Пресвятої Богородиці, 73-ою річницею створення Української Повстанської Армії та Днем українського козацтва. Символічно, що з минулого року, 14-ий день жовтня відзначається тепер і на державному рівні як День захисника України.

З історії національно-визвольної боротьби ми знаємо, що український народ завжди спирався на свої власні сили і на підтримку Божої сили. Особливою молитвою українське вояцтво зверталося до Пресвятої Богородиці про її Покров і заступництво перед Господнім Престолом.

Адже із іменем Богородиці на вустах виймали шаблі козацькі полки, йшли в бій Січові Стрільці та воїни Української Повстанської Армії, і виборювали свободу для української землі наші славні звитяжці Ідеї і Чину. Із іменем Богородиці, під її Покровом відчайдушно боронять тепер Українську Державу і наші воїни на Сході, так само не шкодуючи власного життя за свободу України.

«Радуйся, Радосте Наша, покрий нас від усякого зла чесним Твоїм омофором» – співається в цей день в українських церквах. Україна впродовж століть мала багато ворогів, то й не дивно, що наш народ плекаючи свій національний і вояцький дух шукав такої опіки, проти якої не може встояти жодна людська сила. А тією поміччю був якраз Покров Пречистої Діви Марії. Тому це свято завжди було і є для українського народу днем великого вияву любові і вдячності для Пресвятої Богородиці, днем її прослави, звеличення її Покрова й заступництва.

Пом'янімо ж тих лицарів, борців за волю України, які не пошкодували свого життя в ім'я Української Самостійної Соборної Держави. Сьогодні кожна українська людина, дивлячись на героїзм і безмежну посвяту бійців ОУН-УПА, боротьбу яких, нарешті, визнала українська держава почуває гордість і приналежність до такого народу і впевненість, що такий народ, який зродив Українську Повстанську Армію має перемогти.

Наше священне завдання – продовжити справу звитяжців, захистити Україну від російських окупантів. Про це промовисто зверталась у своїх поезіях Леся Українка закликаючи до подвигу і героїзму:

«До зброї всі! Чи ще живе
Міцна одвага ваша?
За волю згинуть ми клялись,
А де ж присяга наша?
Хто волі ще не одцуравсь
Нехай іде до бою!
Хто пам'ята про славу, честь –
До зброї!..»

У спільній молитві нині просимо прозріння для нашої влади, миру, єдності і злагоди для всього українського народу. Молимось за здоров'я наших захисників, що зараз відчайдушно боронять суверенітет та територіальну цілістність нашої держави.

Зичу нам перемоги над ворогом, бо тільки перемога забезпечить нам мир та успіх у побудові сильної та заможної України! Нехай допоможе нам у цьому Всевишній!

Вічна слава героям, що за Україну віддали своє життя!

Слава Україні!

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

ПРИВІТАННЯ

БОРЦЯМ НЕСКОРЕНОЇ УКРАЇНИ – СЛАВА І ЧЕСТЬ!

Дорогі побратими – воїни Української Повстанської Армії, учасники національно-визвольної боротьби ОУН-УПА, майдану і захисники України!
Дорогий український народе!

14 жовтня, на Покрову Пресвятої Богородиці, покровительку війська українського, відзначаємо 73-у річницю створення УПА та День захисника України. Головна Булава Всеукраїнського Братства ОУН-УПА вітає Вас із цим величним святом.

УПА завжди керувалась принципами християнської моралі, а символічним гаслом було: Бог і Україна понад усе! Нині завдання кожного українця продовжити їхню справу за повне визволення, відстоювати честь і гідність, вболіваючи за долю України.

В цей буремний рік боротьби за рідну землю від одвічного нашого ворога маємо здобутки новітніх патріотів, борців АТО, які зупинили наступ московсько-донецької хунти. Нова генерація переймає досвід Української Повстанської Армії. Торжество національної справедливості відновлено і ОУН-УПА визнано воюючою стороною на державному рівні. На всю наступну історію розвитку нашої держави «Покрова Пресвятої Богородиці» – це і свято звитяги української армії як спадок наших борців в ті грізні часи визвольних змагань.

У нашій пам'яті вояки ОУН-УПА та Герої нашого часу, які йшли на муки й смерть в ім'я Бога і України. Вони були мужніми, хоробрими, чесними, дисциплінованими і пильними.

У спільній молитві нині просимо прозріння, миру, єдності і злагоди для всього українського народу. Хай постане держава національної перемоги і справедливості. Цій меті присвятімо своє життя під Покровом Божої Матері. Глибокої віри нам, що Україна позбудеться мороку минулих лихоліть і чистим серцем подивиться на свою історію і на своє майбутнє.

Вічна слава борцям нескореної України!
Слава українській нації!
Слава Україні!

За Головну Булаву Всеукраїнського Братства ОУН-УПА
Богдан БОРОВИЧ, голова
Марія СОЛОДЧУК, секретар

МИ СТАЛИ ВОЛІ НА СТОРОЖІ

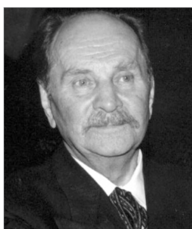
«ЗРОДИЛИСЬ МИ ВЕЛИКОЇ ГОДИНИ....»

Слова із Гімну українських націоналістів – нашого Гімну – мають безпосереднє відношення до нашої політичної сили – Конгресу Українських Націоналістів, який постав у жовтні 1992 року, як казали, «з-під рамена ОУН».

Але річ навіть не в тому, що ОУН постановила створити в Україні ідеологічну партію, яка б сповідувала святі ідеали українських націоналістів, була її репрезентантом в незалежній Українській державі. Адже без тих, хто боровся в лавах ОУН і УПА ще в часи і під проводом Степана Бандери і Романа Шухевича, чи стала б нова політична сила гідною спадкоємицею честі та слави своїх великих попередників? Але Конгрес Українських Націоналістів творили оунівці бандерівського гарту! Вони нам передали дух звитяги, віру в Україну, відданість її свободі. Засновником і багатолітньою головою Конгресу була Слава Стецько – її знає кожен українець. Партію творили член Головного Проводу ОУН 40-их років Петро Дужий, його побратими і соратники по боротьбі, політв'язні концтаборів ГУЛАГу Григорій Пришляк, Михайло Зеленчук, Мелетій Семенюк, Петро Касінчук, Володимир Кук, Дарія Гусяк, Орест Васкул, Богдан Павлів та інші борці, як «стали волі на сторожі».

Згадаймо їх сьогодні – із вдячністю і пошаною до їхньої многотрудної праці, беззавітної відданості Нації та безмежної любові до України.

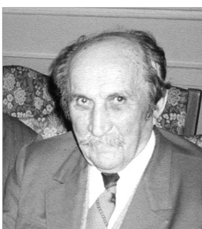
Героям – слава!

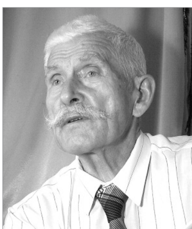

Петро ДУЖИЙ

Володимир КУК

Мелетій СЕМЕНЮК

Михайло ЗЕЛЕНЧУК

Григорій ПРИШЛЯК

Петро КАСІНЧУК

АНОНС

ЧУТНО «ГОМІН БЕСКИДІВ»

Ми знову пропонуємо вам, шановний читачу, регіональну вкладку «Гомін Бескидів», яку традиційно вміщено на сторінках 5-8.

Сьогодні цей чарівний край репрезентують Самбір, Сколівщина, Старосамбірщина. «Гомін Бескидів» відкривається вітанням народного депутата України Андрія Лопушанського з нагоди державного свята – Дня захисника України.

Оскільки 14 жовтня – здавна вважається Днем народження Української Повстанської Армії, то вкладка вміщує низку публікацій, присвячених українським повстанцям, які «стали волі насторожі» в часи нацистського та російсько-більшовицького лихоліття. Сьогодні їхню славу примножують українські витязі – захисники Вітчизни на її Сході.

А ще поезії, які свідчать про високу духовність горян..

Читайте. «Гомін Бескидів» кличе вас.

У ВЕРХОВНІЙ РАДІ

ПОДБАЛИ ПРО ЗАХИСНИКІВ УКРАЇНИ – ІНОЗЕМЦІВ

У вівторок Верховна Рада України розглянула декілька законопроектів, спрямованих на посилення обороноздатності держави. Так, парламентарії ухвалили в цілому проект закону про внесення змін до Закону «Про військовий обов язок і військову службу». Річ у тім, що дехто із тих, хто завершив військову службу за мобілізацією і зараз демобілізовується, хотів би продовжити службу за контрактом, але вона можлива не менш, як на три роки. Законопроект передбачає можливість служби в ЗСУ за короткостроковим контрактом – на півроку, що суттєво полегшить можливість вибору для юнаків. До того ж, зарплата контрактникам має суттєво зрости.

У першому читанні схвалено проект закону про внесення змін до статті 9 Закону України «Про громадянство України» (щодо встановлення спрощеного порядку прийняття до громадянства України іноземців та осіб без громадянства, які проходять військову службу у Збройних Силах України). Отже, іноземцям та особам без громадянства, які служать за контрактом у Збройних Силах України, пропонується надати право на безперервне проживання протягом трьох років – від дати оформлення контракту.

Верховна Рада ухвалила в цілому проект закону про внесення змін до ст.10 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту». Внесення змін спрямоване на посилення соціального захисту родин Небесної Сотні. Вони матимуть пільги на лікування придбання житла, житлово-комунальні послуги тощо.

Ухвалено в цілому ще й Закон «Про внесення змін д деяких законодавчих актів України щодо проходження військової служби у Збройних Силах України іноземцями та особами без громадянства».

Народні обранці вважають, що ухвалені ними закони зроблять нашу армію сильною, а службу в ній – престижною. Це, звісно, радує. Адже оборона країни – справа, про яку має дбати держава в першу чергу. Однак залишаються нез'ясованими низка питань. Насамперед вони стосуються іноземців, які захищали нашу Батьківщину на її Сході в складі добровольчих батальйонів. Наскільки нам відомо, в декого з них вже закінчився дозвіл на проживання, який в міграційній службі не квапляться продовжувати.

Є також застереження щодо того, аби надання громадянства воїнам-іноземцям не стало вельми затратною для них справою. Враховуючи тотальну корупцію, нашим правоохоронцям варто пильно простежити, щоб чиновники відповідних служб, причетних до надання громадянства, не наживалися на цьому і не ганьбили Україну. Серед захисників України – добровольців, як відомо, є громадяни РФ, як, приміром, чеченці. Якщо до них ухвалені закони будуть застосовуватися надто «вибірково» і дехто з них може опинитися в РФ, то навіть дуже багата уява не зможе передбачити того, що їх там чекає.

Тож сьогодні мене надзвичайно цікавить пошириння вищеназваних законів на іноземців, які воюють у добровольчих батальйонах.

Ольга ДМИТРЕНКО

КОМЕНТАР

ПАСТКА ДЛЯ УКРАЇНИ

Другого жовтня в Парижі відбулася зустріч лідерів країн «нормандської четвірки» (Україна, Німеччина, Франція, Росія), яка мала стати черговим етапом наближення миру на Донбасі. Проте скоріше за все вона стала його імітацією.

Після майже п'ятигодинної наради з Єлисейського палацу притьмом вилетів В.Путін і без коментарів подався на летовище. Через декілька хвилин вийшов Петро Порошенко. Він вирушив до української амбасади, де мав нетривалу зустріч з журналістами. Президент України зазначив, що всі учасники переговорів «нормандської четвірки» висловилися за проведення виборів в окупованих районах Донбасу за українським законодавством і під наглядом ОБСЄ, функції якого начебто значно розширюються, зокрема, щодо безперешкодного пересування територіями «ДНР»-«ЛНР» аж до українсько-російського кордону. Він також повідомив, що відведення легких озброєнь розпочнеться негайно і триватиме протягом 41 доби.

Скупа інформація про результати переговорів з боку української сторони стала менш-більш зрозумілою згодом. Поперше, жодного документа учасники «нормандської четвірки» не підписували, а значить про конечну, таку, що має юридичну силу, домовленість не йшлося. Схоже, саме це дозволило трактувати перебіг зустрічі в Парижі так, як її зрозумів кожний учасник. Ну, а «офіційне» інформування про результати переговорів віддали на відкуп керманичам Німеччини і Франції Ангелі Меркель і Франсуа Олланду. Вони поінформували журналістів і про вибори на Донбасі, які мають відбутися не пізніше, ніж за 80 днів після ухвалення Києвом відповідного закону (очевидно, відмінного від чинного українського законодавства, бо навіщо знадобився ще й «відповідний» закон?).

Франсуа Олланд підкреслив, що всім кандидатам на виборах у так званих ДНР і ЛНР має бути надано імунітет. (Як згодом скаже очільник МЗС України П.Клімкін, саме французи і були ініціаторами такого «імунітету») Він додав, що в рамках зустрічі обговорювалося питання амністії для сепаратистів, яку останні мають одержати… разом з виборами. Французький президент нічого не сказав ні про роззброєння і виведення з Донбасу російських бандформувань, ні про повернення нашої частини кордону з Росією під контроль українських прикордонників. Ангела Меркель переконана, що завдяки Мінським домовленостям Україна відновить свій суверенітет на Донбасі. Проте про Крим вона не згадала, що стало підставою для низки українських і зарубіжних експертів вчергове зазначити: Росія анексувала Крим за згоди Європи і без спротиву (а значить, за мовчазної згоди) тодішньої, абсолютно ялової, української влади.

Загалом незнання європейськими лідерами ні українських законів, ні, тим більше, українського менталітету (а відтак їхні заяви, які в нас інакше, ніж як потакання Путіну, не трактувалися) спричинило вибух невдоволення українського суспільства, його свідомої, патріотичної частини (що день у день зростає), яка сприйняла результати зустрічі в Парижі однозначно: це – пастка для України, зрада її національних інтересів. Ну, нашими з вами інтересами французи з німцями ніколи особливо не переймалися. Тим більше тепер, коли Європу заполонили сирійські біженці, кількість яких, як «обіцяє» Путін, зростатиме, а такі країни ЄС, як Угорщина, категорично відмовляються їх приймати. Тут, дай Боже, зі своїми проблемами впоратися, а українські, які вже всім остобісіли, можна сяк-так спихнути – аби не розгнівити Путіна, який, як відомо, готовий накрити ракетно-бомбовими ударами не лише Вільну сирійську армію, опозиційну до Асада, а при нагоді – й європейські терена. Відкривши новий фронт у Сирії, Путін включив себе у глобальну політику.

На зустрічі «нормандської четвірки» в Парижі, небезпідставно сподіваючись, що європейські лідери виконають за нього роботу по Україні, В.В.П., посміхаючись, слухав, як працюють Олланд і Меркель, і не втручався. Українська сторона, яка свого часу відмовилася (чи добровільно?) від переговорів у Будапештському форматі, апріорі не могла наполягати на виконанні зобов'язань, які взяли на себе країни – учасниці того самого формату. Мета Кремля – імплементація «ДНР» і «ЛНР» у тіло України. Тож в хід був запущений так званий план Мореля, відставного французького дипломата, який вже один раз зарекомендував себе з найкращої для Росії сторони – у вирішенні «грузинського питання», під час якого й було «встановлено», як на «миролюбну» Росію, що «прихистила» Південну Осетію, вчинив напад «підступний» Тбілісі. Щоправда, в українському питанні Морелю сприяли росіянин Григорій Карасін і… американка Вікторія Нуланд.

План Мореля, про який, за словами Петра Порошенка, в Парижі начебто ніхто й не згадував, все-таки був. Він називається «Елементи для тимчасового закону про місцеві вибори в деяких районах Донецької та Луганської областей». План цей передбачав проведення виборів на окупованих територіях Донбасу за українським законодавством, але під контролем бойовиків, участь у виборах терористів і їхніх главарів, захищених з цієї нагоди імунітетом, з подальшою амністією для них і наданням особливого статусу окупованим районам. Лише після виборів – відведення озброєнь, виведення російських військ, сепаратистів-бойовиків, відновлення контролю України за своїм кордоном. Про звільнення із сепаратистських катівень українських військовополонених, як от полковник Іван Без'язиков, узагалі не йдеться. Чи офіційний Київ не наполягає?!

Призначення прокуратури і такого новоутворення, як «народна міліція», Київ має погоджувати з «легітимною» місцевою владою, чого, звісно, нема в жодному регіоні України. Та це вже після виборів, які, за задумом Путіна, мають легітимізувати банди погромників. Участь у них всеукраїнських партій, як і висвітлення виборчого процесу українськими ЗМІ, не передбачається. Сподіваємося, що всетаки офіційний Київ буде домагатися протилежного. Хоча це не просто. Адже досі тиск з боку трьох учасників «нормандського формату» традиційно здійснювався на Україну, що суттєво ускладнювало Петру Порошенкові відстоювати її інтереси, навіть маючи 100-відсоткові аргументи про виконання нашою стороною Мінських домовленостей. Не кажучи про те, щоб домогтися від наших партнерів, аби ті стали по-справжньому вимагати від Росії виконання Мінських зобов'язань.

Щодо виборів на підконтрольній російським терористичним угрупованням територіях. Скажіть мені, будь ласка, яка справді українська, патріотична партія ризикне поставити під дула російських бандформувань свій партійний актив, апріорі приречений на розправу, оскільки безкарність терористам гарантована передбаченим для них, як для суб'єктів виборчого процесу, імунітетом? Адже для тих, хто катував українських патріотів, розпорюючи їм животи, в Парижі, схоже, також подбали про амністію: ну хто сьогодні знайде того самого різника, який випотрошив нутрощі незгодним із лінією Кремля? Звідтам, до речі, пролунав специфічний коментар-прогноз путінського прес-секретаря Д.Пескова. Мовляв, питання про вибори на Донбасі у відриві від політичних реформ в Україні є проблематичними. До речі, в Москві цілком серйозно говорять про те, що територіям Донбасу «із особливим статусом» має бути гарантовано право вето на рішення Верховної Ради (мабуть, і Президента!), які стосуються міжнародних відносин і не тільки. Тож «політичних реформ» Путін, звісно, домагатиметься, і не важливо, за чиїм посередництвом.

Зрозуміло, що ніякий Путін, ні Морель, ні іже з ними не посміли б нам «рекомендувати» принизливі для України шляхи «умиротворення» Росії, якби керівники нашої держави мали гідну поставу та демонстрували самостійну, орієнтовану лише на національні інтереси України, політику. На жаль, аристократи Духа на владних вершинах – це не про Україну.

Марія БАЗЕЛЮК

НОВИНИ. ПОДІЇ. ФАКТИ

Павло Клімкін: «Тема Криму не зникає з міжнародних переговорів»

Тема Криму не зникне з порядку денного, поки півострів не буде звільнений від окупації Росії, заявляє міністр закордонних справ України Павло Клімкін.

«Крим ніколи не зникав із порядку денного жодних переговорів, в яких брав участь я, делегації України. Впевнений, а я розмовляю зі своїми міжнародними партнерами, що вони в кожній своїй зустрічі і в кожних переговорах піднімають питання Криму. І стосовно Криму діє окремий пакет санкцій, який діятиме до врегулювання ситуації», – сказав Клімкін під час виступу у Верховній Раді України, відповідаючи на запитання депутатів щодо переговорів у Парижі з приводу мирного врегулювання на Донбасі.

За словами міністра, в України, як і у всього цивілізованого світу, немає довіри до Росії, і нагадав про санкції щодо Москви з боку України й інших країн для того, щоб змусити її піти з півострова.

Верховна Рада України офіційно оголосила початком тимчасової окупації Криму 20 лютого 2014 року. Країни Заходу також не визнають анексію Криму і запровадили через це економічні санкції. Росія окупацію півострова називає «відновленням історичної справедливості».

Радіо «Свобода»

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Максимович Олег	(095)-672-11-98
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Роговський Дмитро	(063) 790-15-37
Полтава	Небилович Микола	(096) 924-79-83
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ПРЕЗЕНТАЦІЯ

РЕФЛЕКСІЇ З ПРИВОДУ «АЕРОПОРТУ»

3.10.2015. Харків. Повна актова зала Палацу студентів Юридичної Академії Жодного вільного місця – навіть на балконах. По закінченні – три довгі черги за книгою. В руках у людей – по 5-10 примірників.

А я сиділа на презентації «Аеропорту» і думала: от би з таким аншлагом про нашу війну з Росією – на сцені стояв би наш автор, а не їхній. І замість душевно совєтської «Вьется в тесной печурке огонь» звучали б наші «Ой, у лісі на полянці», «Лента за лентою»… І в цілому лейтмотивом презентації «Аеропорту» була б не тема абсурдності війни взагалі, а цієї ж війни з РФ як перемоги Світла над Темрявою, Добра над Злом, Правди над лицемірством.

Та все ж вельми вдячна організаторам за можливість нам, харків'янам, щиро, довгими гарячими оплесками вшанувати НАШИХ ГЕРОЇВ. Живих і тих, хто віддав своє життя, аби наше місто не накрила Темрява з півночі.

Ці рефлексії стосовно презентації «Аеропорту» походять з питання, яке ставлю собі двадцятий рік поспіль, досліджуючи історію культури Слобожанщини: «Як вивести нашу, східних українців, масову свідомість з-під важкої російської мовно-культурної наркозалежності???»

СВОБОДУ – ЛЮДИНІ

ЗВІЛЬНИТИ З ПОЛОНУ ПОЛКОВНИКА!

Це фото початку серпня 2014 р. Харківська волонтерська група доправила один з перших своїх джипів розвідникам на чолі з командиром Іваном Без'язиковим (він стоїть у панамі із рушницею праворуч від мене).

З 16 серпня 2014 року полковник І.Без'язиков перебуває в полоні у терористів. Це сталось після бою під Степанівкою 14–15 серпня. В нерівному бою (москалі ввели через кордон 70 танків Т-90) багато наших хлопців загинуло, а поранених терористи забрали з собою. У той спекотний серпневий день начальник глибинної розвідки 8-го армійського корпусу І.Без'язиков отримав наказ від начальника штабу П.Ромигайла йти під білим прапором на перемовини з терористами, щоб забрати загиблих і поранених бійців ЗСУ. З ним у групі були ще двоє офіцерів – майор юстиції В.Шмигельський та капітан глибинної розвідки Є.Мандажи. Ніяких перемовин не відбулося – терористи без зайвих слів їх роззброїли і оголосили полоненими. За словами звільненого у вересні 2014 року капітана Є.Мандажи (майор Шмигельський звільнений у грудні 2014 року) їх катували. Івана – найжорстокіше. На кожному блокпосту звертались: «Хто хоче …українського полковника?» І всі по черзі били, калічили його до втрати свідомості. Згодом, тримаючи Івана у підвалі, п'ять разів його виводили на розстріл. Та присязі полковник Без'язиков не зрадив.

До 15 травня час від часу полковнику давали можливість повідомити дружину, що він живий. І потім зв'язок перервався. В останній розмові з дружиною Іван сказав, що йому важко розмовляти, бо зламані ребра. Проте волонтери групи «Патріот» повідомили Маргариті Кушніровій, що її чоловік живий і утримується в донецькому СІЗО. Це підтвердили телефонним дзвоником і бойовики.

За словами Маргарити, з моменту полону вона постійно звертається до Адміністрації Президента, СБУ, Військової служби правопорядку з листами про визволення її чоловіка з полону. І отримує бюрократичні відписки: «проводиться робота».

Іван Без'язиков – кадровий фаховий офіцер із трьома вищими освітами. У нього троє маленьких діток, які разом із дружиною Маргаритою і 84-річною мамою чекають на нього вдома.

До речі, 8-й армійський корпус, начальником розвідки якого був полковник, дислокувався у Житомирі. Можливо б житомирські активісти, депутати, підприємці також підключилися до звільнення І.Без'язикова з полону?

Що робити, друзі? До кого ще писати? В які двері стукатися, щоби з нашого боку почалися хоч якісь рухи щодо звільнення полковника Без'язикова?

У кого є міркування – напишіть мені, будь ласка, в лічку…

***P.S.** Редакція тижневика «Нація і Держава», розпочавши журналістське розслідування, з подивом почула з добре поінформованих джерел, що офіційні державні чинники, які займаються визволенням українських військовиків із полону, не виявляють належної наполегливості (і зацікавленості?!) щодо звільнення полковника Івана Без'язикова з неволі. Звісно, в таке не хочеться вірити. Адже найголовніша місія і покликання держави – це життя її громадян. І їхня свобода! Сподіваємося, що напередодні Дня захисника України наша влада докладе максимум зусиль, щоб звільнити з полону одного з них – Івана Без'язикова, який понад рік перебуває в бандитських катівнях.*

ВОЛОНТЕРСЬКІ ХРОНІКИ

У ЦЕЙ СВЯТКОВИЙ ДЕНЬ

27.09.2015. Неділя. Ідемо сьогодні з церкви. На душі гарно. Св.Літургія особлива. Свято Воздвиження чесного і животворного Хреста у неділю: радість свята, неділя і водночас сум, сьогодні суворий піст – віддаємо честь Христовій жертві, мукам і смерті Спасителя. Ідемо із викладачами недільної школи і нашими парафіянами-художниками, обговорюємо можливість відкриття при Свято-Дмитрівському храмі іконописної майстерні.

Дорогою – дзвоник.

Телефонують друзі – мусульмани. Пропонують нам на честь свята Курбан-байраму (курбан – «жертва», байрам – свято) прийняти пожертву – м'ясо баранчиків. Кажу, що у церкві вже всі розійшлися. А в самої одразу волонтерська клепка спрацьовує: як би зробити, щоби баранчиків бійцям доправити? Телефоную всіма парафіянами любимому майору Федору Шевченку з 92-ї у Башкіровку. Викладаю суть. І це ж треба? Виявляється, начальник їдальні 92-ї був у цей момент у Харкові і неподалік від місця, де здійснювався курбан. Одне слово, забрали бійці із головним поваром трьох баранчиків (подяка Фаридові!) і 150 узбецьких хлібин (подяка Алоярові).

А ввечері відкриваю Фейсбук – виявляється сьогодні День Народження 92-ї бригади.

На світлині: майор Шевченко і бійці 92-ї з нашими дівчатами – харківськими поетками і літмузейницями весною 2014 року на кордоні з Росією. Волонтерська група Крайового Братства Андрія Первозванного на чолі з Вадимом Приходченком привезла бійцям 92-ї берці, форму…

Це ще було до Іловайської трагедії, до того, як підставили 92-гу під розстріл артилерією РФ, до недавнього шельмування і обмов одного з кращих комбригів, за якого всі підлеглі – від рядових до вищих офіцерів бригади – горою… (і громадою м.Щастя також).

Та всі ці випробування дух 92-ї бригади тільки зміцнили. Свою честь і всієї бригади Віктор Ніколюк відстояв! Тож вітаємо вас, наші рідні, із Днем народження! Вітаємо усіх християн 92-ї із Воздвиженням чесного і животворного Хреста! Адама, Аміну і всіх мусульман 92-ї – із святом Курбан-байраму!

Добірку матеріалів підготувала
Ольга РІЗНИЧЕНКО

ПОЗИЦІЯ

Віталій КАСЬКО:

«„ДІАМАНТОВИХ ПРОКУРОРІВ“ ПРИКРИВАЮТЬ ВИЩІ ПОСАДОВЦІ СЛІДЧОГО УПРАВЛІННЯ ГПУ»

Заступник генпрокурора Віталій Касько очолює управління, яке займається розслідуванням злочинів високопосадовців, а також відповідає за міжнародне співробітництво. Зокрема, займається поверненням в Україну грошей, арештованих на рахунках членів «сім'ї» Януковича. У відомстві він людина не нова: на керівних посадах встиг попрацювати при вісьмох прокурорах і при цьому тричі звільнитися. Востаннє в ГПУ повернувся у травні 2014 року на запрошення Олега Махніцького. Про його тандем з іншим заступником – Давидом Сакварелідзе українці дізналися після гучного затримання так званих «діамантових прокурорів». Касько тоді відповідав за процесуальне керівництво операцією. Невдовзі він заявив: стосовно його прокурорів порушили кримінальні справи. З цього приводу в ГПУ розгорівся скандал, який закінчився відставкою першого заступника генпрокурора Володимира Гузиря. Однак, схоже, протиріччя серед керівництва ГПУ на цьому не закінчилися. В інтерв'ю Укрінформу Касько розповів і про це.

– Нещодавно посол США в Україні Джеффрі Пайєт доволі різко розкритикував роботу Генпрокуратури, яка, за його словами, підриває реформи. На Вашу думку, чи справедливою була критика?

– У посла США в Україні своє бачення певних речей, очевидно, воно грунтується на висновках і спостереженнях за результатами роботи ГПУ та її публічного іміджу.

– Чи залагодився конфлікт в Генпрокуратурі, який виник після затримки «діамантових прокурорів»?

– Скажімо, ситуація заморозилася, але сама проблема не зникла.

– А кримінальні справи стосовно ваших підлеглих закрили?

– Ні. Як мінімум дві справи розслідує Військова прокуратура стосовно працівників Генеральної інспекції. Ці абсолютно надумані кримінальні провадження є засобом психологічного тиску на прокурорів і слідчих.

Також одну справу намагаються по певній схемі реанімувати через суд. Вона стосується наших слідчих, прокурорів, працівників СБУ і суддів апеляційного суду. Ця справа була закрита після громадського розголосу на другий день після порушення. Тепер якимось чином постанова про закриття цього провадження опинилася в підозрюваного Володимира Шапакіна, який не має жодного відношення до цієї справи, і оскаржив її в суді. Тобто це така собі «схема» відновити кримінальне провадження по наших прокурорах, але вже через суд. Отримав цю постанову захист Шапакіна у Головному слідчому управлінні ГПУ, не маючи до цієї справи жодного відношення і не маючи там жодного процесуального статусу. Про що це говорить? Про те, що вищі службові особи Головного слідчого управління ГПУ як працювали на захист «діамантових прокурорів», так і працюють. Тим самим дається сигнал іншим прокурорам, що проблеми в системі будуть саме в тих, хто бореться з корупцією, а не навпаки.

– Один з «діамантових прокурорів» Корнієць стверджує: продовження слідства з двох до чотирьох місяців свідчить, що справа «сиплеться»...

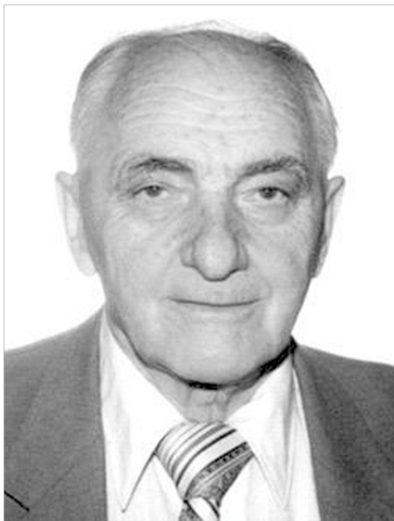
– Заява Корнійця – маніпуляція. Справу такої категорії направити за два місяці до суду неможливо і безвідповідально. Це якраз би і свідчило про те, що її хочуть чимшвидше закрити. Враховуючи обсяг доказів і матеріалів, які в цій справі треба перевірити, навіть чотири місяці – це не строк. Зараз на завершенні деякі експертизи і процесуальні дії. До суду справу плануємо направити в листопаді.

Закінчення на 9-й стор.

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

«ТІЛЬКИ ЗБРОЯ ДАСТЬ НАМ ВОЛЮ»

Постійний читач нашого тижневика та автор цікавих політичних коментарів Богдан Качор проживає в Нью-Йорку, а живе – Україною. Його останнє інтерв'ю «Нації і Державі» мало великий резонанс не лише серед читачів видання, а й серед користувачів Фейсбуку та Сайту Конгресу, на яких воно було розміщене. Українцям особливо імпонує позиція пана Качора стосовно того, що Україні насамперед треба орієнтуватися на власні сили, а також роздуми про те, як би вчинили в умовах російської інтервенції провідні діячі ОУН і УПА. Тож сьогодні ми публікуємо інтерв'ю, яке днями нам дав Богдан Качор.

– Зважаючи на зацікавлення українського суспільства Вашою думкою щодо ситуації в Україні, наша редакція знову звертається до Вас, пане Качор, з проханням прокоментувати певні події.

– Зроблю це з радістю і з почуттям обов'язку перед Україною та її народом.

– Президент і уряд України «зациклені» на Мінських переговорах – бо так хоче Європа. Хоча Москва не дотримується жодних домовленостей, проте від України вимагають поступок – аж до втручання в наші внутрішні справи, якот внесення змін до Конституції. Що Ви думаєте з цього приводу?

– Усі питання, які стосуються утвердження та зміцнення державності України, а також похідні від цього мають вирішувати українські патріоти-державники в Києві, а не чужинці в Мінську чи деінде, і аж ніяк – не за участю Москви, постійного ворога України ще від часів Богдана Хмельницького. Переговори із представниками західних країн, якщо вони налаштовані до нас доброзичливо, потрібні, але без участі тих, які лобіюють інтереси Росії. Бо якщо в Мінську українську сторону репрезентує кум Путіна, українофоб Віктор Медведчук та ще й корилює блок гуманітарних питань, то це абсурд. У загрозливій для самого існування української нації та її держави ситуації всім українцям треба об'єднати зусилля для захисту національних інтересів і від зовнішніх ворогів, і від внутрішніх – так званих «татарських людей», яничарів, совків і їм подібних, які спритно пролізли у владу, вважаючи її джерелом власної наживи, а не обов'язком служіння народу.

– Нещодавно Верховна Рада проголосувала за надання особливого статусу окупованим Росією територіям Донбасу. Багато українців вважають це зрадою національних інтересів, визнанням легітимними квазі-утворень ДНР-ЛНР, які, до речі, не забарилися оголосити, що в середині жовтня і в листопаді проведуть вибори в свої «органи влади». Як нам вчинити при цьому?

– Відносно внесення абсолютно не потрібних змін до Конституції, та ще й під час війни, найкраще сказав суддя Конституційного Суду Віктор Шишкін, зокрема, вказуючи на бездіяльність Президента і Прем'єр-міністра та їхніх «радників», які замість конкретних справ, які б сприяли очищенню Донбасу від російських терористичних бандформувань, напередодні виборів імітують бурхливу діяльність, яка начебто приведе до миру. Насправді окуповані території Донбасу навіть із «особливим статусом» не стануть українськими, поки там панує «рускій мір». Голосування Верховної Ради за надання «особливого статусу» підконтрольним Росії територіям інакше, як державною зрадою, я назвати не можу. Мало того, що «статус» означає законсервованість окупації на невизначений час, тобто порушення територіальної цілісності України. Він ще й демонструє той ганебний факт, коли Верховна Рада, голосуючи за зміни до Конституції України, пішла назустріч побажанням Москви, яка безпардонно втручається у внутрішні справи нашої держави, не виводить з України свої війська, цинічно перешкоджає українським прикордонникам відновити контроль за українсько-російським кордоном, та ще й добивається амністії для терористів «ДНР» і «ЛНР».

– Хоча на Сході України практично щодня гинуть люди – в умовах так званого перемир'я, наша влада вважає, що єдиний шлях до звільнення нашої землі від окупантів – це переговори. Тим часом українські воїни – добровольці переконані, що вони в силі звільнити окуповані території від російських бандформувань, якщо їм не перешкоджатимуть генералітет і Банкова, а навпаки, дадуть зброю і наказ іти вперед. Як би мали діяти державні мужі в такій ситуації?

– Вважаю святим обов'язком усіх українців боронити цілісність Української держави від ворожих посягань усіма можливими засобами, в тому числі – зброїно. «Тільки зброя дасть нам волю», – співається в пісні. Та й історія так нас вчить, і наші добровольці, які захищають рідну землю і гинуть у її обороні, також так вважають. Саме вони просять не слухати кремлівських апологетів, які прагнуть роззброїти «врага перед боєм» і домагаються цього за допомогою переговорів. Україна має талановитих інтелектуалів, спроможних створити потужний військово-промисловий комплекс, у тому числі – надсучасне озброєння. Кошти на таку святу справу мають залюбки дати олігархи. Українці – вроджені воїни. Їм потрібна лише добра зброя, і перемога буде за нами. І лише тоді настутить мир. Без нашої перемоги над інтервентом миру в Україні не буде!

– Ви мешкаєте в США і знаєте «із середини», чи Україна може сподіватися на підтримку Вашингтона. Чи є в американській владі державні діячі, які готові ділом підтримати Україну, бо реально оцінюють ситуацію? Чи врешті вони розуміють, яку загрозу світові несе Путін і його імперія?

– У владних структурах США є багато прихильних до України людей, які раді нам допомогти. Адже Конгрес США практично одностайно висловився за надання Україні допомоги у вигляді нелетального озброєння. Дещо вже навіть надали. Але тут тепер почалася президентська виборча кампанія. Всі переймаються тим, хто стане президентом у наступній каденції. Тож Україні треба почекати, коли США нададуть їй, як обіцяли, оборонну зброю у відповідній кількості, а тим часом свою кувати й «громадою обух сталить».

– Сьогодні в Україні під «прицілом» влади опинилися не ті, хто розстрілював Майдан і грабував Україну, а ті, хто її захищав і на Майдані, і на фронті. Схоже, що на вимогу Путіна Порошенко демонструє, м'якко кажучи, неприхильність до патріотичного сегменту України. Зокрема, були спроби ліквідувати і розпорошити добровольчі батальйони, дискредитувати їхніх лідерів, шельмувати, «призначати» винних у злочинах, яких вони не вчиняли, саме патріотів. Це відчули «Правий сектор», батальйони «Азов», «Донбас» і інші. Провокацію, яка 31 серпня відбулася під Верховною Радою, приписали ВО «Свободі». Ще ніколи за роки Незалежності не було такого полювання на націоналістів, як сьогодні. На Вашу думку, що це може означати: вимоги усунути з політичної авансцени чинних патріотів з боку ліберально-демократичного Заходу, нацистів із Кремля чи страх влади перед людьми, для яких Україна понад усе, – а не мільярди доларів?

– Парадоксом є те, що на крові борців за українську Україну паразитують люди, які злочинно добралися до влади, обкрадають Україну, користуються імунітетом – так званою недоторканністю. Водночас патріотів, борців за національну ідею намагаються називати ледь не злочинцями – а то й злочинцями, вже не націоналістами, а якимись радикалами, екстремістами чи навіть терористами, хоча насправді вони перешкоджають «злодіям у законі» спокійно грабувати Україну. Якщо народ і далі потуратиме отим, що «в законі», то ще трохи і буде боязко називати себе націоналістом – іменем, яке для нас є синонімом любові до рідного Краю, рідного народу, Батьківщини. Коли деякі «патріоти», для яких Україна – це лише територія для збагачення, опинилися у владних структурах, відтоді для них слово «націоналіст» стало таким страшним і безвартісним, що вони бояться його вимовляти і підмінюють його зневажливими епітетами. Думаю, найкращою відповіддю для них буде вірш поета-упівця Марка Боєслава «Яка іронія»

Я все віддав тобі, Вкраїно:
Родину любу, рідний дім
І все, що дав мені у віні
Великий Бог: мій дух, мов грім,

Що ломить катові ідеї,
І юність горду, золоту,
І музи щедрої трофеї,
І всю любов мою святу.

А кат зове мене бандитом –
Врагом народу! Хто ж така
Ти, зграє, нашим хлібом сита?
Я – враг! Іронія яка!

– Вражаюча поезія! Справжні ліки від меншовартості, що, на жаль, притаманна багатьом нашим владоможцям, які, запобігаючи перед різного роду іноземними «радниками», не спроможні належно оцінити потенційний ресурс України та українства. Перші особи держави, як аксіому, сприймають на переговорах так звані рецепти мирного врегулювання війни на Донбасі, озвучені далеко не друзями України.

– «З дияволом переговорів не ведуть», – писав посол США в Москві Майкл Макфола. Я вважаю, що нам, українцям, треба гнати з України всяку нечисть – свою і чужу, щоб не сталося так, як писала Леся Українка: «Не ми їх – вони нас». Україна не потребує ні чужих мільярдів, ні мільярдерів. В Україні досить своїх багатств – наземних і підземних, лише треба їх використати з користю для народу, а не обкрадати його – безкарно й бездушно. Нам не треба жебрати у чужих країн, як це робить Яценюк, обкладаючи боргами Україну на багато років уперед, замість того, щоб відібрати вкрадене в Ахметова, Тимошенко та іже з ними і не підвищувати тарифів і цін на товари першої потреби для і без того вже вкрай збіднілого та окраденого українського народу. Про це мусить говорити патріотична інтелігенція та нагадувати про неминучість розплати виготовлена в Україні українська зброя…

– Економіку України руйнує корупція в найвищих ешелонах влади. Приміром, у високопосадовців Генпрокуратури слідчі знаходять понад 100 діамантів і півмільйона доларів. Але їх по суті захищає Генпрокурор – людина Порошенка. Як тільки В.Наливайченко сказав про нечувану корупцію в Генпрокуратурі й подав відповідні докази, його самого стали викликати на допити, і він змушений був подати у відставку. Чи знаєте ви приклади в світовій історії чи американській, як можна побороти мафію, якщо вона загрожує самому існуванню країни?

– Довголітня неволя виростила в багатьох українців чимало негативного, похідного від поневолення. Адже в українця – державника інша психологія та цінності. Це насамперед мусять збагнути наші мудрі люди та порадити народові, як з таким лихом боротися і як його здолати. В країні не можуть співіснувати мільярдери (чужі Україні люди) і жебраки (український народ) на своїй, Богом даній, багатій і щедрій українській землі. Зло треба побороти. Дай Боже, щоб ця проблема розв'язалася шляхом порозуміння та миру.

– Слова, з якими Ви б хотіли звернутися до українського народу.

– Моє побажання і прохання до українського народу: поборюйте зло і злочинців для того, щоб увесь наш народ, усі люди в Україні жили заможно (в Європі Україна багатша, ніж Франція), щоб спокійно працювали, мирно спілкувалися, жили чесно – за Божими і людськими законами, не дозволяли себе дурити, вміли себе і свою рідну Україну оборонити від усякого осоружного «врага і супостата», щоб за нас не соромилися у могилах Борці за Українську Самостійну Соборну Державу. Вони боролися і полягли за незалежну і щасливу Україну, загинули, та не здалися. Тож ми, їхні нащадки, як колись славні Лицарі Святослава (Завойовника), пам'ятаючи про гідність і славу своїх предків, не посоромимо землі Руської – Української.

– Щиро дякую Вам за цікаву бесіду. Напередодні Свята Покрови – Дня народження Української Повстанської Армії – сердечно вітаю Вас, мужнього, незламного націоналіста, борця за волю України, який впродовж усього життя стояв на сторожі її свободи. Згадаємо та вшануємо того дня – 14 жовтня – усіх, хто в ім'я незалежності України віддав своє життя… Слава Україні! Героям слава!

Розмову вела
Марія БАЗЕЛЮК

Василь КУК і Богдан КАЧОР. Зустрілися в Борисполі

14 ЖОВТНЯ – ДЕНЬ ЗАХИСНИКА УКРАЇНИ

ВАША СЛАВА НЕ ВМРЕ, НЕ ПОЛЯЖЕ

Андрій ЛОПУШАНСЬКИЙ, народний депутат України

ДОРОГІ КРАЯНИ! СЛАВА УКРАЇНІ!

14 жовтня, на свято Покрови Пресвятої Богородиці і в День українського козацтва, ми святково вшановуватимемо також і звитяжний подвиг героїв Української Повстанської Армії, котрі поклали своє життя на вівтар незалежності нашої держави, ставши для усіх прийдешніх поколінь незгасимим взірцем мужності, нескореності і рішучості у боротьбі за волю України.

Велич і міць вояків УПА змушувала здригатися і окупантів із нацистською свастикою, і більшовицьких загарбників. Ідея єдиної нації і соборної держави стала для героїв, цих відважних нащадків славних українських козаків, наріжним каменем їхнього патріотичного духу, що надихнув на історичні визвольні змагання. Вояки УПА знали, що йдуть на вірну смерть, але продовжували боротись. Вони боролись, щоб, якщо не перемогти, то хоча б стати прикладом самопожертви і патріотизму для наступних поколінь. Своїм відважним бойовим чином вони підготували грунт для здобуття Незалежності України. Це нетлінні сторінки нашої історії, які нізащо не можна забувати, приховувати чи замовчувати, виривати з підручників. Нам слід пам'ятати героїзм українських повстанців, з гідною пошаною ставитись до ветеранів, об'єктивно та неупереджено досліджувати минуле. Недаремно ця дата – 14 жовтня – стала Днем захисника України.

Сьогодні, у час кремлівської агресії, коли новітні герої-патріоти в АТО на Сході України самовіддано стримують натиск російської воєнної машини, ми, як ніколи, потребуємо глибокого усвідомлення необхідності бути гідними продовжувачами справи героїв УПА, єднатися заради перемоги над ворогом у прагненні здолати кремлівського окупанта.

Щиросердечно вітаю ветеранів УПА, українських воїнів, які сьогодні захищають Україну від російських терористичних бандформувань, висловлюю вдячність за самопожертву та відданість українському народу! Бажаю міцного здоров'я, благополуччя та життєвої наснаги на многії і благії літа!

ГЕРОЯМ СЛАВА!

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

У САМБОРІ ПЛОЩА ПАМ’ЯТІ УВІЧНЮЄ ПАМ’ЯТЬ НАЦІОНАЛЬНИХ ГЕРОЇВ

У Самборі створено площу Пам'яті, щоб для всіх прийдешніх поколінь увічнювати пам'ять про національних героїв – народних месників, борців за волю України, звільнення її від московських кайданів. Не так давно на ній відкрито та освячено погруддя відважній розвідниці УПА, яка діяла на Закерзонні, не раз бувала на теренах Самбірщини, соратниці славного сотника УПА Степана Стебельського "Хріна", Анні Черешньовській на псевдо "Тетяна".

А започаткував цю площу пам'ятник Провіднику ОУН-УПА Степанові Бандері. Він тут постав з ініціативи місцевих організацій КУНу. Але ідея – одна справа, інша – зробити її реальністю. Допоміг у цьому голова Благодійного фонду, нині народний депутат України Андрій Лопушанський. На прохання активістів відгукнувся також народний депутат України Ярослав Дубневич.

Тому під час відкриття та освячення пам'ятника Степанові Бандері багато вдячних слів було сказано на адресу цих двох парламентаріїв, у яких слова ніколи не розходяться з ділом, які навчені працювати на результат.

Площа Пам'яті для самбірчан стала святим і дорогим місцем. Адже тут, окрім величного пам'ятника Степану Бандері, стоять погруддя легендарному сотнику УПА, краянину Степанові Стебельському «Хріну», Героям Небесної Сотні. 14 жовтня відкриють тут пам'ятний знак ліквідаторам аварії на ЧАЕС.

Відтак галерею національних героїв поповнило погруддя повстанської розвідниці УПА Анни Черешньовської "Тетяни". Його відкрито та освячено з ініціативи голови місцевого товариства «Лемківщина», громадського активіста Михайла Шпака та членів КУНу. І тут також не обійшлося без практичної, а насамперед фінансової, допомоги народних депутатів України Андрія Лопушанського та Ярослава Дубневича. Вони і в парламенті активно працюють на вирішення доленосних для України питань.

На церемонії відкриття погруддя серед присутніх було багато шкільної та студентської молоді. І це знаково, адже їм розбудовувати Україну, а без знання нашої минувшини не можна йти в майбутнє. Виступили міський голова Тарас Копиляк, заступник голови районної ради Віталій Кімак, помічник народного депутата України Ігор Несторак, голова Всеукраїнського об'єднання "Письменники Бойківщини" Любов Рудавська-Вовк, станичний Самбірської станиці Братства вояків ОУН-УПА Микола Петрущак, отець Мирон Михайлишин – капелан з Польщі, колишній народний депутат Михайло Косів, голова КУНу Старосамбірщини Володимир Васюта, родичка сотника УПА Степана Стебельського "Хріна" Любов Стебельська-Ганяк та інші.

Наголошувалося, що неправильно говорити, що повстанці боролись і не здобули омріяну в душах, оспівану в піснях самостійну Україну. Без їхньої жертовності не було б нас сьогоднішніх, ми б не мали синьо-жовтого прапора, Герба Тризуба, Гімну "Ще не вмерла Україна". Саме за ці національні символи України упівці гинули, проливали кров, мучились у сталінських тюрмах..

За словами Ігоря Несторака, помічника народного депутата України Андрія Лопушанського, такі повстанці, як Анна Черешньовська "Тетяна" залишили нам у спадок ідею соборності, унітарності держави. А тепер історична мрія живе вже двадцять чотири роки. Але у такому віці наша незалежність у небезпеці. Агресор Росія для нас приготувала новітні кайдани.

– Але агресору дали гідну відсіч, – наголосив Ігор Несторак, – Армада Путіна зупинилася там, де ступила. Бо Україна не мала своєї армії. Її в критичну мить замінили добровольчі батальйони, а це фактично нащадки героїчної Української Повстанської Армії. Сьогодні завдяки далекоглядній політиці Президента України ми маємо чим і ким захищатися, нагадати ворогові: хто прийшов до нас з мечем, від меча і загине. Сильні, мужні ми, бо такий дух нам залишили такі, як розвідниця Анна Черешньовська "Тетяна" та їй подібні.

На площі Пам'яті самбірчани велелюдно, стоячи на колінах і з приспущеними прапорами, запаленими лампадками, зустрічали краян, які загинули на новітній війні, захищаючи Україну від агресора Росії. Звідси вони їх проводжали в останню земну дорогу.

Микола СЕНЕЙКО

На знімку: на відкритті погруддя повстанській розвідниці Анні Черешньовській "Тетяні" виступає Ігор НЕСТОРАК – помічник народного депутата України Андрія Лопушанського. Фото автора.

ПОДІЇ І ЛЮДСЬКІ ДОЛІ

НЕСКОРЕНА

Романія Іванівна Юрків – «Оленка» – народилася в 1936 році.

При німецькій окупації Романія вчилася в угорській школі у Самборі. У той же час мала зв'язки з націоналістичним підпіллям. Коли на наші терени прийшли більшовики в 1944 році, почала працювати продавцем у крамниці в Старій Солі, але одночасно не переривала зв'язку з підпіллям. Та більшовицька агентура якось донесла на Рому, внаслідок чого за нею встановили нагляд. Треба було скриватися або змінити місце проживання.

Рома вирішила тимчасово виїхати з Старої Солі, та власне їй це зробити порадили повстанці, і тоді вона поступила на навчання в Самбірський торгово-економічний технікум, тим більше, що Ромі не важко було це вчинити, бо при німецькій окупації вона навчалася в торговій школі. Та за нею почав «полювати» відомий на наших теренах більшовицький садист Алексєєв. В батьківській хаті він провів обшук, але мати Романії говорила, що не знає, куди виїхала її дочка. Алексєєв знайшов у хаті анкети і папери, які Романія заповнювала перед вступом на навчання. Алексєєву тільки того й треба було – він тут же поїхав до Самбора за Романією.

У Самборі Романія Юрків проживала у приватній квартирі разом з першокурсницею родом зі Східної України. Там обидві дівчини подружили. Коли Алексєєв поїхав до Самбора, то для досвідченого енкаведиста знайти квартиру, де мешкала Романія, не стало проблемою. У той же день він розпитував власницю помешкання і дівчину-східнячку, де перебуває Рома. А Рома, нічого не відаючи, якраз у той самий день перед вихідними днями від навчання поїхала додому, так що, за щасливим збігом обставин, вона розминулася в дорозі з енкаведистом. Як тільки Алексєєв забрався, товаришка Романії відразу виїхала до Старої Солі і про все розказала Ромі. І вчасно, бо Алексєєв уже всерйоз заповзявся арештувати Романію. До речі, Романія дуже добре навчалася у технікумі, але тепер уже було не до навчання. Що їй залишалося робити? Восени 1946 року Романія Юрків бере до рук зброю і йде до лав УПА. А «допоміг» їй взяти до рук зброю все той же енкаведист Алексєєв.

Настала осінь 1947 року. В кінці першої декади жовтня випогодилося, сонце пригрівало землю уже не дуже щедро, але дні ще не були холодними – наступило так зване в народі «бабине літо». В такі погідні осінні дні погода ніби знову на нетривалий час оживає перед зимовим засинанням: ласкаво з небесної блакиті усміхається сонце, легкий південно-західний вітер шелестить уже червоно-жовтим листям дерев, а в повітрі літає срібляста павутина, тільки гелгіт гусей і курликання журавлів, що час від часу проносяться високо в небі, долаючи величезні повітряні простори до місця своєї зимівлі, нагадують, що навколишня природна краса і теплий ласкавий вітерець невдовзі теж разом за відлітаючими у вирій птахами покинуть нас на тривалий час.

Саме в такий гарний осінній день, 10 жовтня 1947 року, на полі, в так званих Містках, що коло хутора Саси, перебували повстанець Микола Кудла – «Бич» та Романія Юрків. У цей день мати Романії, Анна Юрків несла в домовлене місце харчі для дочки. Мати вийшла в поле з мотикою, ніби для копання картоплі. На зустріч мамі Рома вийшла з лісу разом з Миколою Кудлою. Тільки Рома з Миколою наблизилися до матері, як Кудла помітив енкаведистів, які, підкрадаючися, почали їх оточувати. Можливо, енкаведисти підійшли туди вслід за Анною Юрків, яка не помітила їх. Судячи по діях енкаведистів, вони намірилися захопити усіх живими.

Микола Кудла вчасно зреагував на енкаведистів і кинув у їхній бік гранату. А сам почав тікати до лісу, до якого було близько. Ще раз обернувшись, щоб допомогти скритися Романії, він автоматним вогнем притиснув енкаведистів до землі, але… Але Романія не бігла до лісу. Чому не тікала Романія? Вона розгубилася, бо поруч була найрідніша їй людина – мама. Вона не змогла відразу залишити свою маму, а літній жінці під час нервового стресу уже було не під силу.

Рома все таки побігла до лісу, але із запізненням, тому енкаведисти встигли автоматним вогнем пересікти їй ноги. Рома впала. Далі бігти вже не могла. Тоді вона взяла в руки пістолет і поволі піднесла його до своєї голови. Хтось з енкаведистів закричав, щоб вона не стріляла в себе, але Рома натиснула на спусковий гачок пістолета, і світло в її очах померкло навіки. В душевному розпачі мати впала на землю біля мертвої доньки. Енкаведисти забрали Романію до Старого Самбора, де вона й похована.

Як пам'ять про цю трагічної долі молоду старосельчанку, що віддала своє життя за волю рідного народу, залишилося лише її ім'я, вписане на обеліску пам'ятного знаку, що споруджений в Старому Самборі в 1992 році та присвячений жертвам комуністичного терору.

Павло ЛУЦІВ,
село Стрільбичі, Старосамбірщина

ГЕРОЇ СЕРЕД НАС

«МИ МРІЯЛИ ПРО НЕЗАЛЕЖНУ І БАГАТУ УКРАЇНУ»

Сивочолий ветеран-упівець Ярослав Фітель – почесний громадянин Сколівського району

Він народився у гарну осінню пору в м.Сколе Львівської області у працьовитій та чесній християнській родині Теодора та Стефанії Фітелів. Виростав здібним і допитливим. З великим бажанням відвідував школу, успішно закінчив п'ять польських та два радянських класи – тобто здобув семирічну освіту. У здібного і старанного юнака були мрії і надії, яким не вдалося здійснитися – далі вчитися не пішов… Доля виявилася до нього неласкавою.

Почалася Друга світова війна, а з нею у Сколе прийшло чимало клопотів. Окупанти полювали за підлітками і молоддю та відправляли їх до Німеччини. Юного Ярослава не забрали, бо був «при ділі» – знайомі офіційно влаштували його у Дубинське лісництво практикантом. Був він розумним хлопцем у порядних батьків, але, на превеликий жаль, жорстокого і немилосердного часу.

...1944 рік. Сколе. Фашисти скаженіють, забирають молодь і женуть до Німеччини. Потрапив до їхніх лабет і Ярослав.

– Спочатку нас пригнали в Козьову, потім – у Головецько, – згадує Ярослав Теодорович. – Змусили копати окопи. І тут хтось приніс звістку, що в Хітарі організовано підпільний вишкіл УПА. Ми зібралися до гурту і втекли туди. Наспіх вчилися і мріяли про вільну і багату свою державу та гідне життя в ній.

Так у 1944 році неповнолітній сколівчанин став упівцем. З великим бажанням і старанням проходив вишкіл. Мешкали у Хітарі в людей – хто в хаті, хто в стодолі, а хто на горищі… Такої молоді до 30 років навчалося тут нашвидкуруч більше півтори тисячі. Озброювалися, здебільшого, гвинтівками, крадеными у німців, самострілами та зброєю, яку купували у найманих вояків – угорців, словаків…

А далі – участь у боях. Наступали якось упівці і на Сколе з метою розбити тюрму, де томилися борці за волю України. Серед них була і дівчина курінного Євгена. Він задумав її визволити. Та спіткала українських хлопців невдача. Хтось доніс «совєтам» про їхні плани, і до міста прибуло чисельне радянське військо. Курінний дав наказ відступати.

– Зморені голодом, знесилені від нерівних боїв, ми йшли у Польщу, – пригадує Ярослав Теодорович. Ішли з боями. У Добромилі наштовхнулися на радянську контррозвідку і потрапили в полон… Тоді якраз закінчилася війна. Але життя, у всій його багатогранності, неповторності і непередбачуваності, підносило неприємні сюрпризи. Полоненим упівцям довелося поневірятися в «пивниці»… З Добромиля їх перевезли до Самбора, потім у Дрогобич, а звідтам – у Львівські Бригідки.

Далі було найстрашніше. Молодих, неповнолітніх, незасуджених дівчат та хлопців разом із дорослими відправляли етапом у Воркуту. Їхали в товарних вагонах, по 150 чоловік в кожному. Подорож за колючим дротом тривала 26 діб. Умови нужденні. Годували раз на тиждень. Голодні і хворі… Дехто не витримав такого знущання:

Їх тисячі лягло у цьому ешелоні,
Що в Воркуту невинних віз людей.
І не злічити нам уже сьогодні
Тих передчасних, в муках прийнятих смертей.

Молодими, вродливими, сильними заганяли наших українських хлопців та дівчат у вагони. А через тиждень:

Пожовкле обличчя і погляд скляний…
Ніхто тут не відає, хто він такий.
Помер у вагоні цей хлопець чужий
І кинули в ніч із вагона його,
І мати не знає, де це було…
До смерті чекала сина свого…

Викидали померлих на зупинках. Ніхто їх не хоронив та й рідним не повідомляли, де поділися їхні батьки, матері, сини, дочки, сестри.

– Важка то була їзда. Траплялося, привезуть бочку тюльки і дадуть її в'язням у вагон, – поринає у спогади Ярослав Теодорович. – Ми, голодні, накинемося на той харч. «Смакували» його без хліба, бо більше нічим було підкріпитися. Після такої «трапези» страшно спрага мучила. По черзі з шибок злизували краплинки води, що утворювалася від пари. Дехто не витримував і в страшних муках прощався з життям.

І ось Воркута. Нашому землякові у голоді, холоді, стражданнях таки пощастило вижити і доїхати до місця призначення, назва якого і досі так важко бентежить душу, бо про таке «щастя», яке немилосердна доля піднесла йому, годі було й думати.

Збірний пункт. Місяць карантину. Розподіл на роботу. Юний, ще не суджений сколівчанин (бо був неповнолітнім), потрапляє на шахту «2-біс». До повноліття працював тут із каторжанами. Коли виповнилося 18, викликали у Воркуту і там присудили 10 років заслання, 5 з яких із позбавленням прав.

Дев'ять років, вісім місяців і один день відбув у воркутинських таборах. По 10-12 годин на добу працював у шахті. А коли шахтарям не вдавалося виконати план, їх не випускали «нагора». Годували два рази на день, та й то якоюсь бурдою. Багато хто не витримував знущань і тут знайшов свій вічний спочинок:

Ні могил, ні хрестів –
Лишень згадка батьків…
В воркутинських снігах
Їх вовки розтягли…
А були ж славні хлопці –
Соколи-орли.

Тут людей мали за ніщо. Навіть позбавили власних імен. Кожен жив з номером, який здалека було видно «на чолі», «на коліні», «на плечі».

Отой «шостий» Василь, Іван чи Петро…
Як помер, то хто він, не відав ніхто…
Батьки все чекають від сина листа,
А його вже нема, бо забрала нужда
І в обійми свої прийняла
Крижана воркутинська земля.

Загалом люди тут трималися гурту, підтримували одне одного. Дружно жили українці, литовці, латиші, грузини… А якщо серед них траплявся «стукач», то його жорстоко судив суд в'язнів.

Полегшення настало, коли дозволили отримувати з дому посилки. Раділи крупі, шматку сала, макаронам, які надходили з рідної сторони. Траплялося, половину присланого не віддавали. Кожний, хто отримував посилку, чесно ділився продуктами з друзями. З нетерпінням чекали від рідних листів – дозволялося отримати і написати одного в місяць і то, якщо не проштрафився.

– Надзвичайно приємно було зустріти у тому далекому краю людину з рідної сторони, – каже Ярослав Теодорович. – Якось вийшли після роботи з шахти і зустрілись з Олексою Масинцем. Розговорилися і виявилося, що він з Оряви. Яке то було щастя! Трималися там, як найближчі родичі.

Десять років страшної каторжної праці. Терпів, працював, мучився і страждав Ярослав Фітель. Та не падав духом. Разом із такими, як сам, плекав у серці думку про Україну – вільну, багату і незалежну. У страшних підневільних умовах славний бойко не втратив совісті, людської гідності і честі. Аж через десять років знову викликали на суд. Було нашому землякові уже 28. І досі звучать у вухах слова: «Мы вас освобождаем, как осуждённого несовершеннолетнего… Мать-родина вас наказала и простила»… Це було після смерті Сталіна.

Вимучені тюрмами і таборами українські хлопці, дівчата, чоловіки, жінки і діти поверталися додому. Їхав і Ярослав. В голові роїлися думки, гаряче калатало серце:

– Невже через якийсь місяць він ступить на рідну землю? Невже знову вдихатиме запах смерек? Невже зустрінеться з рідними і знову ходитиме такими дорогими серцю карпатськими горами і плаями?

Їхав через Москву. Там зустрів стриянина і додому добиралися разом. У Сколе прибув вранці, 13 жовтня, перед самою Покровою. Сестри Лєна, Влодзя та Іра у городі якраз картоплю викопували. Дуже втішилися… Тепла родинна зустріч у хаті. Невимовна радість батьків.

І знову почалися життєві будні. Понад 40 років трудився в районній електромережі електриком. За свою віддану працю має чимало подяк та грамот. Але нелегко було пану Ярославу і в мирний час. Бувало, кликали до КДБ… Вважали ворогом народу, хоч завше відзначався цей чоловік чесністю і порядністю.

Великою розрадою у житті була його сім'я. У 1957 році одружився з гарною, чесною і працьовитою сколівчанкою, медичкою Стефою. Більше 55 років прожили з нею в мирі та злагоді. Степанія Михайлівна змолоду і аж до пенсійного віку працювала лаборантом і завідувала лабораторією Сколівської ЦРЛ. Виховали двох гарних дітей – Віру (за фахом вона вчитель) та Юрія (нині – депутат міської ради). Тішаться онуками та правнучкою Марією-Анною…

Легше було іти по житті з дружиною Стефою. Та доля невблаганна. Не так давно відійшла жінка за життєву межу. Сумно Ярославу Теодоровичу. Важко на душі. Але є розрада – діти, онуки, правнучка... Відчуває повагу і те, що потрібен їм. Та й сколівчани не минають його оселі. Приходять за порадою чи просто погомоніти; школярі – за інформацією про буремні роки України, за розповідями про сміливих земляків-упівців, які із зброєю в руках захищали незалежність Української держави.

Ярослав Фітель, його діти та онуки свято шанують пам'ять про героїв національно-визвольних змагань. У державні свята ветеран УПА одягає піджак із нагородами і йде на урочистості. У серпні цього року Ярославу Фітелю заслужено присвоєно звання «Почесний громадянин Сколівського району»... Нещодавно, у вересні, відсвяткував своє 88-ліття. Чимало вітань отримав від громадських організацій і партій, районної та міської влад, друзів, знайомих, рідних. Його мрія здійснилася – українці живуть у вільній, незалежній державі, от тільки хвилюється, що лютий ворог топче нашу землю. На захист незалежності України став його внук Анатолій. Нині він – воїн Збройних Сил України – воює на сході нашої держави. Юнак – гордість дідуся, який щодня слідкує за теленовинами, читає і мріє про мир для України. Надіється старий сколівчанин, що Україна здобуде мир і побудує гідне, багате життя для свого народу.

Світлана СНІГУР,
м. Сколе

РОДОВІД

ВІЛЬШИНСЬКІ

Невмирущий народ, що мав таких синів і доньок, які боролись за державність, офіруючи своїм життям.

Всі чотири брати Вільшинські жили в м.Сколе по-сусідству, на Гірці. Найстарший, Василь, ще на початку ХІХ ст. побудував великий двоповерховий будинок.

В 1905 році у Сколе приїхав священик Михайло Мосора з родиною – дружиною та двома синами, Володимиром і Мироном. Резиденції ще тоді не було і вони поселилися у Вільшинських.

Марія Вільшинська, з родини Шолупатів, народила сина – продовжувача роду. Назвали його Богданом. Хресною мамою була їмость Т.Мосора. Всього у родині Вільшинських було четверо дітей – Богдан, Наталія, Юліан, Мирослав, які товаришували з Володимиром та Мироном Мосорами. Панотець звернув увагу на чемного, розумного, кмітливого Богданчика, який добре вчився у школі. Він порадив батькам віддати його на навчання у Стрийську гімназію. Успішно закінчивши її, хлопець продовжив навчання у Ярославській архітектурній школі. Мріяв батько, що син буде будівничим, збудує собі гарну хату, заведе сім'ю та порадує їх невісткою та внуками. Але не так сталося. Богдан вибрав собі тернистий шлях боротьби за незалежність України. Цим шляхом ішли його товариші – Іван Бутковський, Іван Норичка та інші.

В «Захисті», при «Просвіті», створено товариство «Сокіл». Там же був осередок членів ОУН, який очолював Роман Билень. Для молоді діяв гурт «Юнацтво», для жінок – «Союз українок». Драматичним гуртком керував Антон Щуревич, хором – Івась Норичка. Названі організації і товариства здійснювали походи на Маківку, Ключ. Часто, йдучи великим гуртом, співали: «А я тую червону калину…» Чимало молодих і юних сколівчан – українських патріотів було заарештовано. Богдана Вільшинського третій раз визволили з тюрми, коли почалася Друга світова війна. Втікала польська поліція. Народ у Стрию розбив тюрму і визволив політв'язнів. Прийшли совіти, їм дістались польські архіви. Почались арешти. Коли Богдана відпустили, він зрозумів, що треба бути обережним, не чекати наступного разу. Із друзями перейшов кордон і зупинився в Кракові. Батьків Вільшинського, Биленя, Бутковського вивезли до Сибіру, у Красноярський край.

І знову війна. Німецька армія швидкими темпами завойовувала міста і села України. Всі емігранти з Кракова повертались додому.

В червні 1941 року на віче у Львові Ярослав Стецько зачитав Акт відновлення незалежності України. Це була мрія поколінь українців. Такі віче збиралися у всіх містах Галичини. У Скольому теж раділи незалежності України. Люди плакали від радості. Але знову почалися переслідування, арешти. Весь провід ОУН, залишивши свої домівки, переховувався у лісничівках, селах. У грудні 1942 року було арештовано Олексу Гасина – «Лицаря». За вказівкою і порадами Р.Шухевича, Б.Вільшинському було доручено визволяти в'язнів з Дрогобицької тюрми. Акція вдалася блискуче.

У травні 1943 року в с.Либохора Богдан Вільшинський створив сотню Української Національної Самооборони (УНС). Його обрали командиром. Такі групи створювалися в кожному селі. Вони збирали зброю, проводили вишколи. Згодом ці загони стали УПА. Всі склали присягу: «Здобудем державу або загинем за неї». Повстанці Сколівщини підпорядковувалися Головному командуванню УПА-«Захід».

Арештовували всіх підозрілих. У містах, на ринках стояли шибениці і щочетверга вішали людей. На стовпах висіли вироки, кого і за що засудили до повішення. Зі Скольного був повішений Омелян Кащинець. Четвертого вересня 1943 року арештували Й.Федорику, В.Бичковича, Р.Биленя.

Не в одному бою з більшовиками брав участь Богдан Вільшинський. Зберігається світлина, на якій він з підпільницею Катериною Гаврилів з Труханова – медсестрою Стрийського окружного комітету Червоного Хреста, який забезпечував бійців УПА медпрепаратами та ліками. Керував цією справою в районах і області П.Пасічник. Ліки привозили з монастиря, що біля собору св. Юра. Повстанці, у поліцейській формі, у поїзді охороняли тих, хто віз аптечки. Кажуть, що тією охороною керував Богдан-«Орел». Роботи було багато. Доводилося заготовляти одяг, продукти для повстанців.

22 грудня 1944 року, на Анни, біля с.Юшківці Жидачівського району, смертю хоробрих у бою з енкаведистами загинули Богдан Вільшинський, Йосип Позичанюк, Кость Цмоць і чотири невідомі повстанці. Похоронили їх на сільському цвинтарі. Другу групу захопили кати живими… Минулого року зі Сколе у Юшківці було відвезено камінь на пам'ятник героям.

А зараз про Миколу Вільшинського. Він був заможним господарем. Вся родина працювала на полі і вдома. Діти, Марія, Михайло, Корнель і Ольга, привчались до праці і були добрими помічниками. Виховували їх на засадах християнської моралі та патріотизму. Всі добре вчилися у школі, а у вільний час відвідували у «Захисті» при «Просвіті» заняття з історії України. Михайла ж виховував по-своєму Богдан Вільшинський, член ОУН. Всі разом, з ровесниками, ходили на Маківку, Ключ, а на Зелені свята – до стрілецької могили на цвинтарі. Вони розуміли, що треба боротись за відродження держави і поклялись продовжити справу старших чоловіків. Згодом Михайло став членом ОУН, а Корнель – «Юнацтва» ОУН (був районним провідником «Юнацтва»). Заарештований 17 липня 1943 р. власівцями і, при спробі втекти, біля с.Грабівці, був убитий. Похоронений у Стрию на цвинтарі. Його мама з сестрою Ольгою на могилі поставили хрест. Згодом хреста не стало і тепер неможливо знайти, де покояться останки героя.

Згадую, як в 1943 р., на Зелені свята, після панахиди на стрілецькій могилі, в нашому домі, на вулиці Пільній, зібралися хлопці. Приходили по одному, через городи. Це були однодумці мого брата Романа. Серед них – брати Олег та Любомир Рибаки, Мирон Гребеняк, Михайло Вільшинський, Йосип Гудз, Йосип Біланчин, Степан Диркавець та інші. Всіх не пам'ятаю. Про що розмовляли – теж не знаю. Лише в пам'яті залишилася пісня, яку співали: «Бо настав такий час, що помре кожний з нас, бо настане такая хвилина…»

Михайло довгих вісім років боровся, був учасником багатьох боїв. Про нього складали легенди. Очолював Службу безпеки ОУН у Сколе, а опісля – району. Загинув, як герой, в бою. Похований на Альтані.

Батьків Вільшинських в 1945 р. вивезли в Мурманську область, де невдовзі Микола помер. Залишились його хвора дружина та донька Ольга. У свої шістнадцять молодій дівчині доводилося сплавляти ліс по річці. Одного разу пліт перекинувся і Оля впала в холодну воду. Врятувала її росіянка. Витягнула з води, переодягнула і на печі лікувала. Як бачимо, і серед них є добрі люди.

Найстарша сестра Марія вийшла заміж за Івана Гребеняка. Народила сина і невдовзі померла. Сироту Євгена виховувала баба Анна. Коли вивезли діда й бабу, його виховувала тітка Катерина. Виріс хлопчик. Жив у Славському. Виховав двох синів. Добрими виросли хлопці, свято бережуть пам'ять про своїх вуйків – Михайла і Корнеля.

Час плине – і в добрі, і в біді. Ольга вийшла заміж. Не мала змоги повернутись у рідну хату в Сколе. Побудували з чоловіком у Рівному будинок. Повдовіла. Зараз живе із внуком та правнуками.

До речі, Ольга вчилась зі мною у школі. Пам'ятаю, що у другому класі був уже у нас один урок руської мови. Все інше ми вчили польською. Вчителька Йозефа Новаторська підписала нам зошит з руської мови. Ольга на другий урок принесла зошит для української мови. Вчителька перекреслила і виправила червоним «з російської». Так було декілька разів. Ольга більше не здавала свого зошита вчительці. Ніхто з учнів-українців такого не зробив. Це свідчить про патріотизм дитини.

Ми пам'ятаємо і шануємо своїх героїв. Цього року синам Миколи Вільшинського – Михайлу та Корнелю присвоєно звання Почесних громадян Сколівського району.

Любов БАГІНСЬКА, м.Сколе.
Фото з архіву Л.БАГІНСЬКОЇ та родин повстанців.

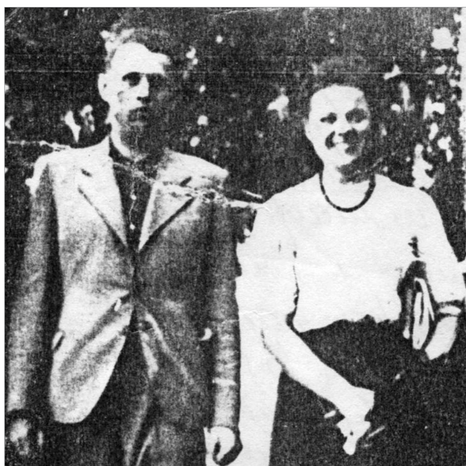
Анна ВІЛЬШИНСЬКА

Микола ВІЛЬШИНСЬКИЙ

Ольга ВІЛЬШИНСЬКА (1929 р.н.) перед висилкою в Сибір

Богдан ВІЛЬШИНСЬКИЙ (Орел) і Катерина ДАНИЛІВ (дочка Олекси і Анни, по чоловікові – Гаврилів)

ДУХОВНІСТЬ

ВІРШІ – МЕЛОДІЯ ЇЇ ДУШІ

Події в Україні так тяжко тривожать серце сколівчанки. Колись в її душі народжувались здебільшого вірші-вітання до урочистих родинних подій. А нині? З думки жінці не сходить страшна кровопролитна війна, яка забирає на сході країни сотні наших синів та доньок. Свою тривогу, болі, жалі, гордість за патріотизм українських воїнів занотовує на папері. Вперше свого патріотичного вірша уродженка Івано-Франківщини Ганна Іванівна Лях (Боєчко), яка понад п'ятдесят років мешкає у м.Сколе, прочитала якось парафіянкам під час прибирання в церкві Різдва Пресвятої Богородиці.

– Поезія схвилювала неабияк, – каже Ганна Міхняк. – У ній – велика любов до України та впевненість у тому, що жодному ворогу не під силу завоювати нашу землю:

Многострадальна Україно,
Ти вся в скорботі та руїнах!
Ми просим в Бога допомоги,
Щоб жить без смутку і тривоги.
За що терпиш так, Україно?
Тебе піднімемо з руїни!
Ми всі підем, як треба, з хати,
Тебе, страждальну, захищати.

У поезії автор жадає якнайшвидшого повернення додому українських бійців. З великим болем згадує тих, хто загинув на полі бою:

За тих, що полягли за Україну,
Молитись будем безупинно.
Нехай усі це пам'ятають –
Герої України не вмирають.

В поетичних рядках звучить віра в перемогу України над лютим ворогом:

Надіємось на перемогу,
Боротись будем до кінця…
Ми щиро молимося Богу,
Аби закінчилась війна.

Своєю поезією ця щира і добра жінка заявляє:

Той Путін – людина без серця,
З своєю війною уперся…
Про перемогу хай забуде,
За злочин пощади не буде!

У вірші звучить щире побажання дітям України:

Ганна ЛЯХ

За вас ми молимось щодня,
Та й Бог про вас не забуває,
Небесна Матінка свята
Своїм покровом покриває.
Ви наші діти дорогі,
Живіть ще довго на землі,
Бо хто нас буде захищати,
Як ворог буде наступати…

Мережаться думки і складаються в рядки… Чимало віршів написала пані Аня для своїх братів, сестер, дітей, родичів, друзів. А все почалося ще дуже давно. Перші поетичні спроби припали на дитинство і не виходили за межі свого власного зошита. У юності вже дарувала поезію друзям-одноліткам, і вона відзивалася в їхніх серцях ніжною музикою.

Батьківська оселя збагачувала її творчі сили. Отож, звернемось до біографії. Народилася в с.Струпків Коломийського району на Івано-Франківщині у багатодітній глибоко віруючій християнській сім'ї Івана та Марії Боєчків, які дали своїм семи дітям добре виховання. В родині запорукою гарних стосунків були любов, взаєморозуміння, повага, працьовитість. Батьки дуже гарно співали. На Різдво колядували, а на Великдень за столом співали пасхальних пісень. Батько був священиком. Мати співала у церковному хорі… А коли Боєчки співали вдома, то, хто слухав їх, любувався, ті, хто розуміється на музиці – називали їх гарним багатоголосим ансамблем.

Повиростали діти, розлетілися з батьківського гнізда.

– Не було і нема нічого дорожчого, як батьківський дім. Він завжди зустрічав і проводжав нас теплом. Батьки – це найдорожче. І навіть, коли їх нема в живих, приїжджаємо у с.Молодилів, і рідна хата так тепло гріє душу, – каже Ганна Іванівна. – І звучать тоді в оселі українські пісні, які з дитинства співали з батьками. Брати гарно заспівують улюблену татову «Там, під Львівським замком», а ми, сестри, вторимо їм.

Закінчення на 8-й стор.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

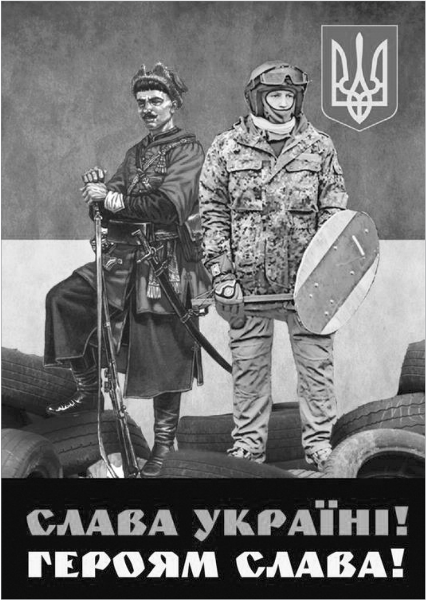
«МИ З ВАМИ ВТРАТИЛИ БУДІВНИЧИХ ДЕРЖАВИ...»

14 жовтня – День захисника України

Війна – це завжди трагедія. Це людські втрати насамперед. Це руїни. Руїни, руїни, руїни. Це пошматована вибухами земля, пошматовані людські долі, пошматована країна. Війна – це жорстокість у найвищих її виявах... Війна – це безумство. На превеликий жаль, вся історія людства позначена війнами.

Війна йде сьогодні і на нашій багатостраждальній українській землі. Кремлівська влада, переслідуючи свої ненажерливі імперські амбіції, вирішила знищити Українську Державу, бо підкорити волелюбний народ їй не вдається і не вдасться. Власне, вся історія Росії – це історія завоювання чужих земель і поневолення інших народів. Цій історичній «місії» наша східна сусідка залишилася вірною. Ігноруючи будь-які міжнародні норми, Росія безсоромно, на очах усього світу, анексувала Крим, поступово і цілеспрямовано перетворюючи його на воєнний плацдарм для реалізації своїх майбутніх загарбницьких планів. А тепер, маючи на меті розколоти Україну, ввела свої війська на схід нашої держави. Путінський режим нічим не відрізняється від гітлерівського, котрий спричинив у першій половині минулого століття найкривавішу за час існування планети Земля світову війну, жахливі наслідки якої відчуватимуться ще протягом не одного десятиліття.

Трохи більше 20 років держава Україна після здобуття нею незалежності миролюбно вибудовувала свій завтрашній день. Від 1991 року нашою державою керували різні за своїми політичними уподобаннями та характером світосприйняття президенти. Один з них, під впливом благовидної мети, дозволив вивести за межі країни ядерну зброю, інший допустив знищення журналіста Георгія Гонгадзе, ще один обіцяв посадити банду хабарників до в'язниці. Четвертий же – Янукович – знищив армію, створив благодатне підґрунтя для тотальної корупції чиновників, розтоптав євровибір українського народу. Усе це зрештою призвело до перевищення рівня критичної маси суспільного невдоволення українців і породило повстання на київському Майдані Незалежності – Революцію Гідності. Тоді з новою силою пробудився патріотичний дух наших співвітчизників, який призвів до могутнього спротиву політиці режиму Януковича і до непохитного прагнення

його повалити та привести до влади проукраїнське, про європейське керівництво.

Понад сотня братів-українців і сестер-українок своє серце віддали на тому славетному революційному майдані. Вони поклали свої життя на вівтар свободи і незалежності України, її соборності. Серед них своїм молодим життям за ідею вільної української нації на війні влади проти свого ж народу пожертвував і старосамбірчанин Богдан Сольчаник. За тим війна продовжилася, але вже – на сході України, і вже тепер – із ворогом зовнішнім, російськими окупантами. Старосамбірщина – край, багатий на справжніх патріотів, цих вірних продовжувачів славних українських козаків і ідейних нащадків бойових звитяг вояків УПА, – знову стала сиротіти непоправними втратами своїх синів, полеглих у боях за нашу державу. Сльози родини Богдана Сольчаника, Василя Вовка, Степана Петрівського, Сергія Білоуса, Володимира Сачека, Ігоря Бжостовського, Романа Малецького, Миколи Минька, Ігоря Шубака, Сергія Дюса, Романа Цапа злилися в єдину ріку людського горя, невимовної туги за рідними синами-героями, які покрили себе нев'янучою славою у боротьбі за нашу вільну, незалежну Україну. Вони мужньо захищали нашу батьківщину, віддавши найцінніше, що є у людини, – життя.

Старосамбірщина, а разом з нею країна в цілому втратили в особі цих героїв хліборобів, учених, будівельників, педагогів, інженерів. Ми з вами втратили будівничих держави. Не стало батьків, синів, братів, онуків. Не народяться їхні діти, не виростуть яблуні, які вони не встигли посадити, не додасться місту чи селу родинних гніздечок. Згасли їхні плани, задуми і мрії, крім однієї – бачити Україну без війни, незалежною, соборною, рівною серед інших держав у сім»ї європейських народів.

День захисника України для Старосамбірщини є дуже значимою датою, бо наш край народив і дав державі справжніх воїнів-героїв. Сьогодні, коли в АТО сотні жителів Старосамбірського району протиставили озброєній до зубів російсько-терористичній банді нескорений дух своїх сердець, саможертовний патріотизм, тверду волю до перемоги, ми впевнені, що наша нація непереможна. Ми впевнені, що загибель на сході України у війні із російськими окупантами славних синів нашої Батьківщини, серед яких і наші земляки, є недаремною, бо захист держави – справа свята. Ми переможемо! Героям слава!

Петро ГИК,
с. Передільниця, Старосамбірщина

МІЙ РІДНИЙ КРАЙ

МІСТО-ПАТРІОТ

На карті Львівщини є особливе місто. Притулившись бережливо до берегів вічного Дністра, воно постійно викликає захоплення красою своїх краєвидів. Старий Самбір. Тут живуть і працюють, народжують і виховують дітей, садять сади, зустрічають схід сонця і проводжають його захід прекрасні люди, нащадки своїх славних попередників-борців за волю і незалежність України.

Старосамбірчани – талановиті в усьому, вони також і високодуховні люди. З покоління в покоління жителі цього містечка твердою волею своїх сердець передають нащадкам головне, чим стоїть і буде стояти наша держава, – ідею єдиної нації, соборної і незалежної держави. Ми завжди шануватимемо справжніх борців за волю України, крицевих націоналістів, нескорених патріотів Михайла МУРИНЦЯ, Стефанію ЛЕСИК, Володимира ВАСЮТУ і багатьох інших старосамбірчан, чиє життя для нас є взірцем істинної любові до Батьківщини. Сьогодні ми маємо своє, власне державне свято захисників Вітчизни, яке недаремно є одночасно і святом українського козацтва і Днем УПА.

Сила націоналізму ніколи не згасає в нашому місті, позаяк упродовж десятиліть тут активно діє потужний осередок Конгресу Українських Націоналістів, непохитний перед політичними вітрами, і лави якого періодично поповнюються молодими, активними своєю громадською позицією, високоосвіченими патріотами. На відміну від тих, хто зі зміною влади змінює свої політичні погляди подібно до флюгера, націоналісти ніколи не підлаштовувалися під забаганки тих, хто при владі. Глибоко патріотичною і національно свідомою є діюча сьогодні міська влада Старого Самбора на чолі з Іваном ГРИСЕМ.

14 жовтня, в день Пресвятої Богородиці, старосамбірська громада знову у великій шані вклониться Степанові БАНДЕРІ, що в граніті гордо височіє на древній міській площі, символізуючи жертовність, нескореність, рішучість і відвагу у боротьбі за нашу незалежну Україну. Старосамбірчани обов'язково вшанують в цей день і полеглих героїв УПА, пам'ятна стела яким буде завжди нагадувати усім поколінням про вірних української національній ідеї воїнів-лицарів. У цьому місці знайшов свій вічний спочинок і Богдан Сольчаник, Герой Небесної сотні, Герой України, який віддав своє юне життя на Майдані у боротьбі з режимом Януковича. Звитяжна естафета поколінь-борців за волю України не має кінця, допоки наша Вітчизна зрештою не стане повноцінною європейською державою, самостійною, економічно могутньою, соціально справедливою. Дух патріотизму, щирого націоналізму був і завжди буде основною рисою громадянської позиції старосамбірської громади.

Слава Україні!

Мирослав ЯРЕМА, м. Борислав,
уродженець Старого Самбора

ДУХОВНІСТЬ

ВІРШІ – МЕЛОДІЯ ЇЇ ДУШІ

Ганна Іванівна давно на заслуженому відпочинку. Чимало років працювала на Сколівському деревообробному комбінаті у фанерному цеху. Була зразковою працівницею. Трудилася в побуткомбінаті вишивальницею.

А ще вона – вірна дружина, добра і чуйна мати, ласкава бабуся і прабабуся. Разом з чоловіком Богданом Васильовичем виховали чотирьох гарних дітей – трьох синів і доньку. У всіх уже свої сім'ї. Син Іван з невісткою Іриною подарували їм двох онуків – Іванку та Галинку; Ігор з Ольгою – внуків Святославчика та Романа; Василь з Юлією – внучку Лілію; донька Надія з чоловіком Степаном – двох онуків, Любомира та Степанка; внук Любомир з дружиною Наталею – правнуків Остапчика і Тимурчика.

Пані Аня – завше в роботі. То в садку, то на городі, на дачі з чоловіком працюють. А то чудова господиня в хаті порається. Захоплюється куховарством. Особливо люблять ласувати маминими та бабусиними смаколиками діти і внуки.

– Ніхто так смачно не випікає рогалики з вишнями, як наша мама, – кажуть уже дорослі діти Ляхів. – А голубці приготує – пальчики оближеш. М'ясні відбивні – теж у матусі особливі.

А ще сколівчанка – природолюбка. Разом з чоловіком Богданом часто бувають у лісі. Люблять збирати ягоди, гриби та й просто милуватися гарними краєвидами, слухати музику гір, яку дарують дзвінки струмки та птахи…

Квартира у сімейства Ляхів на вулиці Стрийській затишна, привітна. Хто відвідає їх, замилується чистотою, порядком. Особливе враження справляє палітра вишивок – рушників, штор, обрусів, серветок… Все це надихає господиню дому до творчості. Цікаво вести бесіду в такій обстановці. Пані Аня повишивала сорочки чоловіку, всім синам, доньці… Вони кажуть, що це дорогий дарунок, а оті хрестики на полотні, як мамина молитва, бережуть їх в близьких і далеких світах.

Не забуває свого роду славна сколівчанка.

– Тримаємося купи. От і недавно на свята побували на рідній Коломийщині, зустрічалися ми, брати і сестри, сім'ями в брата Володимира у селі Молодилові, він там, як і батько – священиком. Були з Івано-Франківська брат Михайло, з Анусівки – Василь, з Отенії – сестра Люба. Ми ж з сестрою Розалією прибули із Львівщини. Шкода, не було серед нас сестри Ольги, яка передчасно відійшла у засвіти. Згадували батьків, їхню щиру і таку цінну та корисну науку: бути милосердними, щирими, добрими, працьовитими, мати Бога в серці. Ота мамина і татова доброта і досі так тепло гріє душу, – оповідає Ганна Іванівна. – В своїй рідній оселі було нам так мило, так добре, так легко…

В теплій родинній обстановці пані Аня читала свої вірші. У них чільне місце займають рядки про маму і тата, про сестер і братів, про Україну, про прагнення миру на своїй землі. Заповіт батька, Івана Васильовича: «Тримайтеся, діти, купи, шануйтеся!» – несуть Боєчки через відстані й роки. Варто відзначити, що золоті й теплі поетичні рядки сестри після зустрічей за родинним столом ще довго відлунюють в серцях близьких і найдорожчих людей і світяться до них своїм чистим звучанням.

– Мелодія душі наших батьків – це невичерпна криниця добра, радості, натхнення і творчості, – каже пані Аня. – З неї черпаємо наснагу, любов, благочинність та душею припадаємо до святої християнської віри.

В добрій сім'ї Ляхів виросли чудові діти. Підростають онуки, правнуки. І цьому роду ніколи не буде переводу, бо в ньому всі так ревно шанують згоду. Не буде, бо велика і славна родина Боєчків, Ляхів, що пустила коріння в селах Отенії, Молодилові, у місті Сколе, тримається разом, любить свою землю і пам'ятає своїх батьків, дідів і прадідів. І дорослі, і діти дуже люблять Україну, хвилюються за її долю. Про це – навіть у віршах Ганни Іванівни:

Україно наша рідна,
Ти чому така сумна?
Не дамо тобі загинуть,
Бо у нас ти – лиш одна!..

– Минають роки. Ганна Іванівна – завжди в творчому неспокої. У вільний час умілі руки гартують голкою узори на полотні і, одночасно, в душі народжуються нові рядки про рідний край, якому самобутня поетеса бажає тільки миру, тільки щастя, тільки благополуччя, – каже Ганна Михняк.

Гарна поезія у сколівчанки. Та найбільша її гордість – прекрасна дружня родина. Тож і з роси, і з води їй, на всілякі гаразди. Багато щасливих та успішних прийдешніх літ!

Світлана СНІГУР
Фото автора

Закінчення. Початок на 7-й стор.

 позиція

Віталій КАСЬКО: «„ДІАМАНТОВИХ ПРОКУРОРІВ“ ПРИКРИВАЮТЬ ВИЩІ ПОСАДОВЦІ СЛІДЧОГО УПРАВЛІННЯ ГПУ»

– Наскільки реалістичним є поновлення Корнійця на посаді через суд, про що він неодноразово заявляв?

– Я нічого не можу виключати, але докази, зібрані в рамках декількох кримінальних проваджень стосовно Корнійця, в будь-якій європейській державі достатні для засудження. Як поведе себе суд – невідомо, адже тільки він може зробити висновок про вину чи невинуватість особи. Тому завдання слідства – представити беззаперечні докази, і нехай суд приймає рішення, а оцінку дає громадськість.

– Скільки у Вашій розробці справ, які можуть стати резонансними?

– Потенційно гучних справ біля двадцяти. Знову ж таки, все буде залежати від того, наскільки гарні матеріали у цих провадженнях будуть зібрані, в тому числі, спецслужбами.

– Відомо, що після перерозподілу обов'язків Ви займаєтеся слідством, а процесуальним керівництвом – Олег Заліско. Чи існують перешкоди з його боку? Які у вас стосунки?

– У вас вже застаріла інформація. У нас все розвивається дуже швидко. Заліско вже займається іншим напрямком. Тепер у мене в підпорядкуванні слідство по прокурорах, а процесуальне керівництво – у Сакварелідзе. До того було навпаки. Ті люди, яких я відбирав і приймав на роботу, опинилися у Сакварелідзе, а ті, кого приймав він, – у мене. Але Сакварелідзе поєднує посади заступника генпрокурора і керівника прокуратури Одеської області. У разі його відсутності в Києві обов'язки замість нього виконує інший заступник генпрокурора – колишній прокурор Одеської області Роман Говда. Іншими словами, все дуже складно.

– А кого слідчі зобов'язані повідомляти про затримання високопосадовців – Сакварелідзе чи Говду?

– Процесуальні керівники зобов'язані повідомляти Сакварелідзе. Мені просто незрозуміло, як це буде працювати, якщо Сакварелідзе в Одесі. По великому рахунку, ми і там його можемо повідомити. Але залишається питання з підписом на документах. Побачимо, як воно буде ...

– А наскільки правомірним взагалі є призначення п'ятого заступника генерального прокурора?

– Чинний закон «Про прокуратуру» передбачає, що у генпрокурора є перший заступник, чотири заступники, а також заступник генерального прокурора – головний військовий прокурор. Закон не передбачає можливості призначення п'ятого заступника, тому висновки робіть самі.

– Більшість високопосадовців, підозрюваних у корупції, виходять під заставу. Чи підтримуєте Ви повне скасування застави для корупціонерів? Президент нещодавно схвалив відповідну петицію, і у парламенті мають підготувати відповідний законопроект...

– Такий підхід прямо суперечитиме практиці Європейського суду з прав людини і, відповідно, Європейській конвенції про захист прав людини і основоположних свобод. Хіба бажання виглядати добре перед виборцями має переважати європейські цінності, за які люди стояли на Майдані?

– Але корупціонери втікають...

– Але ж це питання можливо вирішити у відповідності до європейських стандартів. Для цього треба внести зміни до Кримінально-процесуального кодексу і включити, наприклад, тяжкі й особливо тяжкі корупційні злочини до переліку тих випадків, коли суддя має право не застосовувати заставу.

– Нещодавно в Харкові на хабарі впіймали двох прокурорів. Перед затриманням один з них складав тести на посаду керівника місцевої прокуратури...

– Справедливості заради маю сказати, що результати тестів цього «кандидата» були досить низькі. Але ми не можемо виключати, що людина, яка добре знає законодавство й має непогане IQ, ці тести здасть і після цього все одно буде брати хабарі. Одним тестуванням проблему не вирішити, це очевидно. Наше завдання – вчасно знімати з цього локомотиву людей, які сіли не на той потяг.

– Завершальним етапом конкурсу буде співбесіда. Говорять, тут не уникнути суб'єктивізму і маніпуляцій...

– Кожна комісія складається з чотирьох осіб, визначених генеральним прокурором, та трьох осіб, обраних парламентом. Верховна Рада досі не призначила своїх трьох представників до кожної з п'яти комісій, які будуть проводити співбесіди. Це підняло б рівень довіри громадськості до роботи комісій. Крім того, під час засідань комісії планується і присутність міжнародних спостерігачів, і відеотрансляція.

– Другий тест відбувся. Чи відомі його результати?

– Так. Я можу сказати по харківському осередку, де я входжу до складу комісії. Тут здавали тестування претенденти із Сумської, Полтавської, Луганської і Харківської областей. Результати різні. Мінімальний – 5 балів, менше яких не можна було набрати, максимальний – 88,3. Переважна більшість претендентів тест на IQ здавала десь на рівні від 20 до 45 балів.

В кінці бали за професійний тест і тест на IQ будуть сумуватися. На цій підставі будуть складатися рейтингові списки. Перші 16 претендентів за рейтинговим списком проходитимуть співбесіди на керівні посади у кожній місцевій прокуратурі. За цей напрямок роботи відповідає Давід Сакварелідзе, його працівники розробляли правила проведення конкурсу.

– Відомо, що переможці конкурсного відбору пройдуть двомісячні тренінги та практичний курс перед тим, як обіймуть свої посади. Кажуть, що неможливо за такий короткий період підготувати повноцінного прокурора...

– Я не бачу в цьому загрози. Зовнішні кандидати не беруть участі у конкурсах на рядові посади у місцеві прокуратури. Туди потраплять колишні працівники. Нікого з них не треба буде довчати. Йдеться про керівників і заступників. Іноді, можливо, краще мати погляд зі сторони, ніж зашореного прокурора з багаторічним стажем.

– Коли дійде черга до реформування обласних прокуратур та Генпрокуратури?

– Все буде залежати від того, як пройде пілотний проект реформування місцевих прокуратур. Якщо всі учасники процесу дійдуть висновку, що він був успішним, можливо, такий досвід буде перенесений на регіональні прокуратури і центральний апарат відомства.

– Чи правда, що на роботу в Генпрокуратуру потрапляють, переважно, завдяки зв'язкам?

– Я казав журналістам: пройдіться в Києві по районній прокуратурі, подивіться таблички з іменами, а потім зайдіть у Генпрокуратуру і звірте прізвища. На жаль, ця проблема існує, вона досить серйозна. Звичайно, ми не можемо говорити, що чиїсь діти, онуки автоматично є поганими

фахівцями. Але, знову ж таки, не можна сказати, що вони настільки всі розумні, що чомусь разом опиняються в прокуратурі.

У мене був випадок, коли я намагався звільнити працівника, який, на мою думку, був недостатньо кваліфікованим. З цього приводу кадри дуже сильно обурювалися, розповідали, що так не можна, бо його батька всі поважають, він генерал прокуратури. В результаті цей підрозділ передали іншому заступнику генпрокурора, а той працівник залишився на своєму місці. У моєму відділі його б не було.

– За яким принципом Ви набираєте людей у свою команду?

– Для того, щоби потрапити до нас у новостворене управління з розслідування високопосадової корупції, треба пройти декілька співбесід. Крім того, я завжди особисто переглядаю особову справу кандидата. Після того, як відібране керівництво підрозділу, – воно вносить пропозиції щодо штату. Я даю можливість керівникам підрозділів самим формувати команду, залишаючи за собою лише «право вето». На сьогодні після ретельного відбору у назване мною слідче управління призначене керівництво та лише шість слідчих. Щоб потрапити в міжнародне управління, обов'язковим має бути володіння однією з іноземних мов. У мене в підпорядкуванні працює не так багато керівників, але я не шкодую, що відібрав саме їх.

– Скільки працівників у Вашій команді?

– У відділі процесуального керівництва слідством щодо працівників прокуратури – начальник і три прокурори. Під час нещодавньої операції затримання за підозрою у хабарництві прокурорів у Харкові вони разом із працівниками управління «К» СБУ виїжджали на місце, затримували, проводили обшуки, здійснювали оперативне керівництво всією операцією.

Проте цієї кількості прокурорів явно недостатньо для того, щоб нормально вести роботу. Місяць тому ми звернулися з рапортом про збільшення працівників. Поки що відповіді немає.

– На днях запрацює Антикорупційне бюро. Як ділитимете з ним справи?

– Ділити не будемо, всі кримінальні провадження, які визначить Антикорупційний прокурор, передамо для розслідування до НАБУ.

– Чим тоді будете займатися?

– У мене є управління ювенальної юстиції і міжнародний підрозділ, який буде допомагати слідчим НАБУ отримувати правову допомогу іноземних колег, зокрема з країн ЄС, особливо в тих справах, де фігурують активи, набуті злочинним шляхом.

– Чи не думали подати заявку на антикорупційного прокурора?

– Я мушу подивитися, які там є гарантії незалежності. Для того, щоб приймати такого роду рішення, потрібно розуміти, чи дадуть тобі можливість працювати. Якщо ці гарантії будуть достатніми, то можна про це думати. Якщо спеціалізований антикорупційний прокурор буде гвинтиком і, відповідно, навряд чи зможе щось змінити серйозно в цій системі координат, у такому випадку немає жодного сенсу брати участь у конкурсі.

Зараз існує декілька законопроектів про внесення змін до закону "Про прокуратуру" в частині повноважень антикорупційного прокурора, оскільки нинішній його статус викликає багато запитань з приводу незалежності. Колись багато колег мені казали, що варто подавати кандидатуру на керівника Національного антикорупційного бюро. Відповідь на це була дуже чітка: я не можу піти керівником НАБУ, не знаючи, хто буде антикорупційним прокурором, оскільки саме він керує кримінальним процесом.

– То Ви не виключаєте таку можливість?

– Ні.

– ЄС у березні зніме санкції з активів екс-високопосадовців. Чи готове до цього слідство?

– У ЄС вважають, що два роки має бути цілком достатньо для органів слідства, аби накласти арешт на активи за рішеннями українських судів та через механізми правової допомоги.

Тут важливо розуміти, що санкції – це політичне рішення органу ЄС, вони жодного відношення до кримінального процесу не мають. А Головному слідчому управлінню ГПУ потрібно в рамках кримінальних проваджень надати докази кожній країні, де знайдені гроші колишніх високопосадовців, про те, що їх треба арештувати згідно з рішенням суду. Потім вони перебуватимуть під арештом, доки їх не конфіскують за вироками українських судів. Поки що, на жаль, це зроблено лише в одиницях кримінальних проваджень.

– В яких?

– Кримінальні провадження щодо колишніх високопосадовців розслідують слідчі Головного слідчого управління, які підпорядковуються заступнику Генерального прокурора Юрію Столярчуку. Тому, мабуть, доцільніше йому прокоментувати це питання. Міжнародне управління постійно нагадує слідству, що часу до закінчення строку дії адміністративних санкцій ЄС залишається все менше і менше.

– Чи може допомогти повернути вкрадене законопроект Тетяни Чорновол про спецконфіскацію активів?

– Те, що пропонується у цьому законопроекті, називається скоріше експропріація, як за кращих радянських часів. Але та влада просто довго проіснувала і не було міжнародних механізмів, щоб повернути все назад. Хоча в інших країнах Європи відібрані колись маєтки повертають і донині.

Зараз все буде набагато складніше. Запровадження такого механізму призведе до розкручування ситуації назад через Європейський суд з прав людини. У підсумку Україну зобов'яжуть повернути не тільки те, що було відібрано, але й заплатити інфляційні витрати, відшкодування за моральну шкоду, упущену вигоду, якщо це бізнес. Дуже не хотілося б, щоб наші діти і онуки були змушені через роки це все виплачувати Януковичу і членам так званої «сім'ї».

– Ви якийсь час керували Департаментом нагляду за дотриманням законності в пенітенціарній системі. Правозахисники скаржаться, що ГПУ належним чином не розслідує брутальне поводження керівництва колоній з в'язнями. У чому проблема?

– Я керував цим напрямком кілька місяців, підібрав хороший колектив. В нас було багато ідей і розпочали ми саме з подолання жорстокого поводження із засудженими. Одним з перших був затриманий за підозрою у катуваннях керівник Жовтоводської виправної колонії, його було взято під варту за нашою ініціативою. Потім цей напрямок у мене забрали. Тоді прокурор Дніпропетровської області мені особисто казав, що для нього справа честі довести це кримінальне впровадження до суду... Коли б такі провадження справді доводились до суду і начальники колоній сиділи довго і щасливо, то, мабуть, таких випадків, про які говорить правозахисник Євген Захаров, було б набагато менше. Але якщо кримінальні справи закінчуються нічим, то це породжує безкарність.

– А хто зараз є куратором цього напрямку в ГПУ?

– Після мене його віддали Баганцю, зараз цим займається Заліско (Олег Заліско, заступник генпрокурора. – **Ред.**).

– Але Вам залишили злочинність неповнолітніх. Яка там ситуація?

– Зараз спільно з ЮНІСЕФ розвиваємо новий проект з медіації. Це намагання в рамках чинного законодавства по максимуму гуманізувати кримінальний процес для неповнолітніх.

Ми плануємо через медіаторів, які будуть фінансуватися західними партнерами, здійснювати примирення між неповнолітніми і потерпілими. Є думки зробити так, аби вчинені неповнолітніми вперше нетяжкі злочини не тягли за собою судимість. Ми хочемо впровадити це в одній з областей, а потім поширити досвід по всій Україні. Перемовини про це ведемо з ЮНІСЕФ вже кілька місяців і, думаю, проект з нового року запрацює.

Алла ШЕРШЕНЬ

Закінчення. Початок на 3-й стор.

УКРАЇНСЬКІ ПРОБЛЕМИ

КОМУНАЛЬНО-ГАЗОВІ МАНІПУЛЯЦІЇ СПУСТОШУЮТЬ КИШЕНІ СПОЖИВАЧА

Наталка ПРУДКА

Новий опалювальний сезон готує нам нові неприємні сюрпризи – від можливих аварій в мережах до техногенних катастроф у містах. Не менш важливою стала проблема з придбання газу комунальними підприємствами для виробництва тепла та гарячої води – ні грошей на його закупівлю, ні ясності, хто ж його постачатиме підприємствам тепло-комунальної енергетики (ТКЕ).

«Комунальні підприємства не знають, що буде через місяць, тобто, коли розпочнеться опалювальний сезон. Хто постачатиме газ, на яких умовах? А чи знову подача газу здійснюватиметься в ручному режимі: тобі дам, а тобі – не дам, бо в тебе більший борг за газ. Чи, можливо, вийде урядова постанова, яка зобов'яже «Нафтогаз України» з настанням холодів постачати газ всім комунальним підприємствам», – говорить президент асоціації «Укртеплокомуненерго» Арсентій Блащук.

Чому так сталося, що нині комунальні підприємства залишилися без обігових коштів, змушені працювати за 3-4 денним графіком, не мають коштів на виплату зарплати працівникам. «В результаті на багатьох підприємствах склалася передстрайкова ситуація», – повідомив Арсентій Блащук. І це – напередодні опалювального сезону.

Парадоксально, але, не зважаючи на шокуюче зростання комунальних тарифів та цін на газ для споживачів, житлово-комунальне господарство (ЖКГ) не має коштів на оплату спожитого газу. Борг виробників тепла та гарячої води (ТКЕ) за газ на початок вересня 2015 року перед «Нафтогазом України» сягнув майже 15 млрд грн (борг разом з промисловими споживачами – 20,7 млрд грн). Найбільший боржник – столична компанія ПАТ «Київенерго» – 2,5 млрд грн, з яких 1,6 млрд – борг за газ, спожитий цього року.

А все тому, що з комунальниками не повністю розраховуються не лише прості українці, але й бюджетні організації – школи, лікарні, дитячі садочки, яким в бюджеті повинні передбачатися належні суми на оплату послуг ЖКГ.

Споживачі не повністю розраховуються за спожиті комунальні послуги, відповідно комунальні підприємства нарощують газову заборгованість. З настанням холодів криза неплатежів погіршиться в рази, адже справжній удар по своїх кишенях споживачі відчують на початку листопада, коли отримають перші платіжки за новий опалювальний сезон. Тобто, восени вступлять в дію підвищені навесні в 3-6 разів ціни на енергоносії. Прогнози невтішні: борговий маховик запрацює з новою силою.

Відповідно, різко зростуть газові борги ТКЕ перед НАК «Нафтогаз України», тоді як вже зараз компанія не має коштів на придбання газу для закачування в підземні сховища (вони наполовину порожні) на проходження зимового опалювального сезону та забезпечення надійного транзиту російського газу до європейських країн. Тому закачування відбувається з величезним відставанням: до початку опалювального сезону обіцяли запасти19 млрд кубометрів, а тепер керівництво «Нафтогазу» сподівається до 15 жовтня закачати хоча б 16 мільярдів.

Внутрішні газові борги змушують Україну брати нові позики у європейських кредиторів – до кінця вересня рада директорів ЄБРР розгляне можливість виділити кредит на закупівлю газу на суму $300 млн. Ще $200 млн «Нафтогаз» розраховує отримати від МФК. В разі, якщо ці кошти будуть надані, Україна зможе на умовах передоплати купити ще й російський газ. А поки що ми імпортуємо газ лише з країн ЄС, але цього не достатньо.

Так виглядає комунально-газова проблема України, але якщо зануритися трохи глибше, відразу постає маніпулятивна складова з газовим балансом.

УРЯД МАНІПУЛЮЄ ГАЗОВИМ БАЛАНСОМ?

Чи вистачить газу на зиму? «Ми постійно чуємо різні цифри. Можливо, нам забагато робити запас в 19 млрд кубометрів? Можливо, нам потрібно менше імпортувати дорогого газу? Щоб отримати відповіді на ці запитання, уряд спочатку повинен оприлюднити фактичний баланс газу за 8 місяців цього року», – заявила народний депутат Альона Бабак 8 вересня на круглому столі «Сто днів до зими».

Не зважаючи на те, що Альона Бабак – заступник голови парламентського Комітету з питань будівництва, містобудування і житлово-комунального господарства, вона не може отримати від уряду інформацію про фактичний баланс газу, хоча такі дані уряд повинен оприлюднювати щомісяця або щокварталу.

«Все тому, що відсутня державницька політика в комунально-газових проблемах. В квітні, коли піднялися ціни на газ, уряд заявив, що буде використовувати інструмент, який називається баланс виробництва та розподілу газу в Україні – для того, щоб переглядати ціни і тарифив разі, якщо змінюватимуться умови на ринку газу», – повідомила Альона Бабак.

Баланс виробництва й розподілу газу повинен містити інформацію про те, скільки газу видобуто в Україні (а його вартість в 7-10 разів нижча від імпортного), скільки імпортовано, а також скільки газу розподілено щоквартально. Цей документ мав би затверджуватися постановою КМ, але цього не сталося навіть після зробленої урядом заяви.

Уряд обіцяв запровадити перегляд балансу газу з урахуванням факту його споживання. «Вже пройшло 8 місяців. Лише за перший квартал минулого опалювального сезону, тобто, за січень-березень 2015 р, споживання газу населенням скоротилося на 10% порівняно з обсягом, затвердженим постановою КМ щодо виробництва й розподілу газу. Це означає, що нам менше можна купувати дорогого імпортного газу, адже ми маємо власний видобуток. Тому влітку нам повинні були нараховувати за газ дещо менші суми, ніж нараховували раніше», – повідомила Альона Бабак.

До речі, за 8 місяців Україна скоротила споживання газу на 21,6 відсотка (на 5,3 млрд куб. м) порівняно з аналогічним періодом 2014 року – до 19,3 млрд куб. м, – повідомляє Міненерговугілля.

Цікаві дані щодо імпорту газу – за 6 місяців обсяги скоротилися на 30,5 відсотка (на 4,4 млрд куб. м) – до 10 млрд кубометрів. Але обіцяного урядом перерахування цін на газ і тарифів на комунальні послуги споживачі так і не дочекалися.

Тож не дивно, що днями народний депутат Юлія Тимошенко звернулася до Генеральної прокуратури з приводу встановлених тарифів на газ та інші послуги ЖКГ, які вона вважає завищеними. "Спеціальна робоча група у Верховній Раді зробила висновок про те, що встановлені тарифи на тепло й інші послуги є вкрай завищеними... Я підготувала звернення до Генеральної прокуратури, у мене в руках заява про злочин, який скоїли високопосадовці, які безпосередньо приймали участь у формуванні не обґрунтованих тарифів на тепло і ціни на газ для населення України", – заявила Юлія Тимошенко.

Цілком зрозуміло, чому уряд не збирається оприлюднювати баланс газу: адже це могло б стати підставою для перерахування тарифів. Звісно, комусь не вигідно створювати прозорі стосунки споживачів з монопольними постачальниками тепла, газу, води та електроенергії, адже тоді будуть виявлені додаткові резерви для стримування тарифів від зростання.

ЕКОНОМІЧНО НЕОБҐРУНТОВАНІ ТАРИФИ – ДЖЕРЕЛО ДЛЯ КОРУПЦІЇ

Потужним джерелом для розвитку корупції в комунально-газових стосунках давно стали державні субвенції на погашення комунальним підприємствам різниці в тарифах, що виникає внаслідок встановлення економічно необґрунтованих тарифів.

В 2014 році в державній скарбниці було передбачено субвенції на суму 13,8 мільярда гривень (з урахуванням боргів за попередні роки). Цих коштів не вистачило, тому на початок 2015 року держава заборгувала комунальним підприємствам 5,5 млрд. грн.

Але, з огляду на те, що в бюджеті 2015 року на субвенції виділено лише 2,9 млрд грн, стає очевидним, що борги всім комунальникам погасити не вдасться. Тому залишок в 2,6 млрд грн, схоже, перекочує в бюджет 2016 року – плюс до цієї суми додадуться цьогорічні борги.

В чому ж секрет корупційних схем? Цікаву інформацію з цього приводу авторові якось видав один з колишніх керівників в царині ЖКГ: «Щоб списати борги за газ, нам доводилося віддавати 10 відсотків «відкатів» компанії «Нафтогаз України». Якщо наш борг за газ сягав 200 млн грн, то 20 млн нам доводилося заносити «кешем», і лише тоді газовики списували наші борги. Де ж взяти цей кеш? Нам доводилося брати ці гроші з платежів населення. Саме тому в нас діряві труби, повністю амортизовані котли та інша техніка».

Як правило, такі схеми «кришують» зверху, отримуючи не малу частку «відкатів». Говорити про те, що корупцію в ЖКГ повністю ліквідовано, мабуть, зарано, адже «наглядачам» не вигідно «різати курку, що несе золоті яйця».

На вищезгаданому круглому столі комунальники знову заявили, що чинні тарифи на послуги ЖКГ лише на 90 відсотків відшкодовують собівартість їх виробництва, але попередили, що підвищення тарифів поки не планується. Отже, тому й державні субвенції в бюджеті на 2016 рік мають бути передбачені.

Але інформація про економічно необґрунтовані тарифи просто шокує, адже не встигли українці отямитися від удару по гаманцям в зв'язку з різким підвищенням тарифів на комунальні послуги протягом останнього року, як тут же виявилося, що чинні тарифи знову не покривають собівартість їх виробництва.

Цілком очевидно, що це штучно вигадана проблема, адже не всі комунальні підприємства затверджують у державного регулятора свої інвестиційні програми розвитку, завдяки яким можна було б суттєво зменшувати втрати в теплових мережах – а вони в декілька разів вищі встановленої норми. Ліквідувати цю «чорну діру» ніхто не поспішає.

За даними НКРЕКП, з 181 комунального підприємства-ліцензіата – 127 не мають таких програм. А це не сприяє встановленню об'єктивно обґрунтованих тарифів, які напряму впливають на економічний стан підприємств.

Тому борги внаслідок різниці в тарифах продовжують накопичуватися далі. Водночас комунальні підприємства множать свої борги за газ компанії «Нафтогаз України». Остання знайшла спосіб, як нажитися на цих боргах.

ФІНАНСОВІ САНКЦІЇ НА ДЕРЖАВНІ СУБСИДІЇ

Цілком очевидно, що наявність невідшкодованої різниці у тарифах з державного бюджету, вимагає від уряду прийняти рішення про заборону «Нафтогазу» штрафувати на цю суму і виставляти санкції комунальним підприємствам. Але «Нафтогаз України» штрафує комунальні підприємства.

«Якщо держава прийняла таку політику, що не буде встановлювати тариф на рівні економічно обґрунтованих витрат, і сказала, що мусить за це дати різницю у тарифах, але не дала, яке право вона має іншою рукою дозволити іншому підприємству накладати штрафні санкції, які лягають тягарем на платника податку? Це – відсутність державницької позиції», – заявила Альона Бабак.

Штрафи сягають 10 відсотків від суми накопиченого боргу, які, до речі, вимірюються десятками мільйонів гривень. Хто ж повинен сплачувати ці штрафи, виконуючи судові рішення? З огляду на те, що власником комунальних підприємств є територіальні громади, то й штрафи доводиться платити з місцевих бюджетів, які наповнюють платники податків. Отже, враховуючи штрафні санкції, споживачі двічі платять за спожиті послуги.

Але ні Міненерговугілля, ні НАК «Нафтогаз України» не планують вилучати з типових договорів з комунальними підприємствами норму про штрафні санкції. Депутати планують ліквідувати таке непорозуміння законодавчим шляхом – відповідний законопроект №2706 вже зареєстровано у парламенті – планується заборонити нарахування штрафних санкцій до повного погашення державою своїх боргів перед комунальними підприємствами.

І хоча депутати стверджують, що штрафні санкції «Нафтогаз» почав застосовувати нещодавно, насправді це розпочалося декілька років тому. Історія досить цікава.

Стосунки між газовиками в особі «Нафтогаз України» та комунальними підприємствами регулював типовий договір, затверджений Кабінетом Міністрів. Але за допомогою хитрих махінацій спільно з урядовцями, чотири роки тому «Нафтогаз» ініціював зміни в типовий договір, збагативши комунальників санкціями.

Загальна сума нарахованих штрафних санкцій вже сягає декількох мільярдів гривень – ці гроші через суди «Нафтогаз» «вибиває» у комунальників, а платить за все – кінцевий споживач, він же – платник податків.

Лише завдяки ліквідації корупційних схем, які дозволяють щороку спрямовувати у власні кишені газовиків та комунальників мільярди гривень, можна говорити про встановлення «прозорих» тарифів для споживачів.

НА ПУЛЬСІ

«МИ, УКРАЇНСЬКІ ПАТРІОТИ, ТАК ЗВАНІ ТАТАРО-БАНДЕРІВЦІ, ТУТ Є І БУДЕМО ЗАВЖДИ»

На адміністративному кордоні Криму з Україною вже два тижні проходить громадянська акція блокування вантажів на територію окупованого півострова. Про те, яка там ситуація, кореспонденту Укрінформу розповів один з її ініціаторів, віце-президент Всесвітнього Конгресу кримських татар Ленур Іслямов.

– Ленуре Едемовичу, розкажіть, скільки фур з продовольством на сьогодні заблоковано і повернуто на материкову Україну з усіх трьох контрольно-пропускних пунктів «Чонгар», «Каланчак» і «Чаплинка»?

– Ми повернули 373 фури, але це з двох КПП – «Каланчак» і «Чаплинка». На «Чонгарі» проїзд був закритий ще до кордону, тому з 20 вересня з 12.00 жодна фура проїхати до «Чонгару» вже не могла. На двох інших КПП події розвивалися по-іншому: там була справжня бійня між світом людей і світом машин. На початок акції в буферній зоні стояли ще 10-15 фур, які намагалися пропустити зі швидкістю одна машина на дві хвилини.

– Це фури, які не встигли проїхати?

– Не встигли. За добу до нашої акції українські та російські прикордонники пропустили рекордну кількість вантажних машин за максимально спрощеною процедурою огляду. Всі хотіли встигнути, і ставки були дуже високими – вони зросли на 30 відсотків з 9-10 тисяч до 13 тисяч гривень за фуру. При цьому вантажі переоформлювались за корупційними схемами і згодом вивозилися в Росію. До 70 відсотків «навару» від перевезення різні структури на материку та в Криму ділили між собою. За те, що ми порушили цей злочинний ланцюжок, я і мої колеги отримали не одну СМС-ку з погрозами повісити всіх нас.

– Офіційна влада в Україні не перешкоджає проведенню цивільної блокади Криму, але і про свою підтримку безпосередньо не повідомляє. Як ви це розцінюєте?

– Для мене головне, щоб влада не заважала проведенню акції. Мені 50 років, і я, слава Богу, не розкисну тому, що мене десь нагорі не підтримують. Влада сьогодні сама потребує підтримки, і боюся, що окрім нас самих, ніхто не врятує зневажену честь нашого народу і розтоптану гордість людей. Подивіться, що робиться в Криму – по наших містах і селах ходять озброєні люди, постійно залякують людей похилого віку і дітей, дівчата перестали посміхатися, чоловіки потрапляють у катівні окупантів або безслідно зникають...

– Яка сьогодні ситуація в таборах, де перебувають учасники акції?

– Ми провели ротацію бійців. Приїхали хлопці з батальйону «Азов» – 16 осіб. Отже, одні розміщуються, інші виїжджають. Всього на трьох КПП у нас 470 осіб, але можемо прийняти до тисячі. На Чонгарі грають на піаніно, яке звучало на Майдані. Штаб акції постійно турбується про людей, тримаємо на контролі всі життєво-важливі для учасників блокування питання...

– А що готували сьогодні на польовій кухні?

– Був лагман по-кримськи, вчора – бандерівський борщ.

– Це правда, що у деяких водіїв фур, вимушених повертати назад на материк, ви викуповували їхню продукцію?

– Був один випадок у перші дні блокади: водії – кримські татари – везли дві фури картоплі. Вони не заперечували проти нашої акції і першими повернули фури назад. Потім запропонували нам – одну фуру взяти безплатно, а другу викупити. Ми домовилися, хоча стільки картоплі на утримання табору нам не потрібно. Взяли скільки потрібно, решту – реалізували на місцевому ринку.

– Напевно, під час блокади траплялися люди, які намагалися провезти свій вантаж і пропонували вам угоди?

– Розповім про «найкрутішу». Зателефонували з Криму і запропонували "наділені певною владою" люди обміняти Ахтема Чийгоза на російських представників українського обмінного фонду. Я відповів їм, що терористів на чесних людей ми не міняємо. В рамках своєї акції ми можемо запропонувати в Крим лише відкритий і прозорий гуманітарний конвой продуктів в обмін на всіх українських політв'язнів, причому, незалежно від їхньої національності.

– Ви думаєте, настане час, коли продуктовий гумконвой буде необхідний у Криму?

– Настане такий час. І ті, хто боїться його, самі цього хотіли – хоч каміння з неба, але «в рідну гавань». Нехай тепер отримують, а кримські татари потерплять, їхні муки зараз страшніші за продуктові проблеми – окупанти топчуть їхню честь, принижують морально.

– Але обиватель в Криму думає, що акція Меджлісу – це спроба приватизувати права на доходи від чорного бізнесу у продуктових перевезеннях з материка. Розчаруйте їх, поясніть, з яким прицілом проводиться громадянська акція, і які подальші логічні ланцюжки вона зумовлює?

– Акція, як мінімум, має кілька найближчих політичних цілей: це звільнення українських політв'язнів, припинення переслідування інакомислення в Криму, повернення права в'їжджати в Крим лідерам кримських татар.

Але є й стратегічні завдання, серед яких затвердження українською владою кримсько-татарського уряду у вигнанні, який буде готувати Крим до життя в умовах деокупації. Ми повинні спонукати до цього владу, тим більше, що де-факто ми вже над цим працюємо. Залишається вирішити питання де-юре.

– Ви хочете сказати, що в Херсонській області сьогодні не просто реалізується акція з блокування незаконного ввезення товарів, а й фактично працює уряд у вигнанні? Які завдання він збирається вирішувати?

– Так, ми не збираємося здаватися і заявляємо, що прийшли сюди не на один день. У нас дуже багато роботи. Ось сьогодні на в'їзді в Крим ми встановлюємо юридичний намет. Там будуть чергувати співробітники МВС, прокуратури, нотаріальні працівники для того, щоб жителі Криму могли отримати необхідний комплекс юридичних послуг. Комусь у Криму потрібно оформити нерухомість, комусь отримати паспорт, свідоцтво про народження або інший документ. Виникають тисячі запитань у рамках українського законодавства і не тільки. Куди людям з ними звертатися? Уряд у вигнанні готовий цим сьогодні займатися без тяганини та корупції.

– Якими силами?

– Українська влада в Херсоні дуже слабка. Ми бачимо жахливий кадровий відстій, молодь не висувалася у владу з пострадянських часів, тут слухають російське радіо, і в головах людей практично нічого не змінювалося з часів царя Гороха. Своєю акцією ми, як криголамом, пробиваємо через Херсонську область шлях для нової української спільності і заявляємо всім – ми, українські патріоти, так звані татаро-бандерівці, тут є і будемо завжди. Ми чекаємо на своїй акції волонтерів і активістів з усієї України – всім будемо раді, нехай це буде 1-3 дні, але обіцяємо – заряд оптимізму на все життя.

– Перебуваючи тут, на кордоні, кожен напевно щось втрачає – хтось ресурси, хтось здоров'я. Але є те, що ви, перебуваючи тут, безумовно, придбали?

– Найголовніше, що перебуваючи тут, ми знайшли один одного. Це важливе придбання. Ми повернули Крим, поки що – в інформаційному сенсі. Сьогодні 470 людей живуть тут як одна команда. Ми всі дуже різні, але чудово ладнаємо один з одним і хочемо, щоб ця дружня атмосфера була трансформована у нову спільність українського Криму. Наша сьогоднішня команда вже цементує кістяк нашої нової республіки в Криму. Без Криму – немає України!

Гульнара КУРТАЛІЄВА,
Київ

ПОЗИЦІЯ

НАВІЩО ПОСОЛ ПУБЛІЧНО "ВІДШМАГАВ" ГЕНПРОКУРОРА ШОКІНА?

Посол США Пайєтт висловив про генпрокурора Шокін все, що не може, як дипломат, сказати в обличчя Президентові Порошенку. Чому Пайєтт зробив безпрецедентно жорстку і відверту заяву для дипломата – він дав вбивчу оцінку внутрішньої політики країни перебування і персонально вищому керівникові прокуратури – людині Президента? "Замість того, щоб підтримувати реформи в Україні і працювати на викорінення корупції, корумповані чиновники в ГПУ роблять гірше, відкрито і агресивно підриваючи реформи". "Вони регулярно перешкоджають зусиллям з розслідування і кримінального переслідування корумпованих чиновників в Генеральній прокуратурі. Вони залякують і перешкоджають зусиллям тих, хто працює чесно в рамках ініціатив з реформування ГПУ".

Чому це зроблено публічно? Тому що керівництво України не змінило ставлення до високопоставленої корупції і не розуміє, що Захід чекає від нас реальних системних змін, а не балаканини в фейсбуці і на прес-конференціях. Реформи вимагають швидкості, а не обіцянок світлого майбутнього. Так, в Україні помітні зміни, але тільки швидкість цих змін недостатня, щоб ми рухалися в одному темпі з демократичними країнами. Треба швидше, набагато швидше. Президент Порошенко, прем'єр Яценюк і все українське керівництво думають, що боротьба з корупцією повинна стосуватися тільки тих олігархів, які конкурують з владою в боротьбі за фінансові потоки. Пайєтт пояснює їм, що це неправильний підхід. Боротьба з корупцією необхідна насамперед у самій владі. Попередній раз, коли посол США надав дані про корупцію українських чиновників в Державній фіскальній службі, керівництво ДФС відправили у відставку. І тоді Пайєтт не став робити публічних заяв. А зараз зробив. Це поганий сигнал для Петра Порошенка. Адже Пайєтт відшмагав Генпрокуратуру саме тому, що всі знають – Віктор Шокін це ставленик Петра Олексійовича. Америка каже Президенту – ми всі бачимо, і ми не збираємося мовчати, поки ви словами підміняєте реальну боротьбу з корупцією у власному оточенні. Але це хороший сигнал для України – США не чекають, поки ми самі виберемося з болота феодалізму і корупції, і стимулюють наших правителів прискорити процес. Відповідальна позиція для кредитора. Дякую.

Я щиро сподіваюся, що наш Президент зробить правильні висновки з цієї історії. Шокіна пора терміново прибирати. Про які кредити МВФ для проведення реформ можна говорит, якщо США – основний скарбник МВФ, заявляє про саботаж реформ Генеральним прокурором і його підлеглими ?!

Пора призначати Генпрокурором принципову людину, а не "чого зволите". Пора припинити імітацію процесів, а оперувати стратегіями і результатами. Пора реально замінити кадри судів і прокуратури, і треба почати давати судові вироки тим, хто розкрадав країну і довів Україну до революції, війни і багатьох тисяч жертв. Нічому іншому ніхто не повірить.

Пізніше прес-служба Генпрокуратури спотворила виступ посла США і написала, що американський дипломат ... похвалив Шокіна! Захисники Шокіна розганяють цю «сміливу» думку по соцмережах.

Ось така новина з'явилася на сайті ГПУ за результатом виступу посла США Джеффрі Пайєтта: «Ми хочемо працювати з Генеральним прокурором Шокіним»

Насправді Пайєтт сказав: «Ми хочемо працювати з Генеральним прокурором Шокіним і Бачити, что Генпрокуратура очолює боротьбу з корупцією». Крім того, у своєму виступі посол зазначив: «Ми вже знаємо, що були часи, коли Генпрокуратура не тільки не підтримала розслідування корупції, а й перешкоджала прокурорам, які працювали над справами з корупції».

Така інтерпретація виступу посла Генеральною прокуратурою є грубою маніпуляцією. Ось повний текст виступу посла на сайті посольства США.

Як видно, Пайєтт спочатку піддав жорстокій критиці дії Генпрокуратури – як це і процитували всі інформаційні агентства. Але на сайті ГПУ про це не написали жодного слова.

Закінчення на 12-й стор.

У КОЛІ ДРУЗІВ

ПАМ'ЯТІ МУЗИКАНТІВ

Благодатний і славний Глухівський край, колоритний і самобутній куточок на півночі Сумщини, омитий струмисто-запашними водами річки Есмань, синьооких озер, оспіваний у піснях, багатий на розкішну природу, величні духовні святині – храми, мальовничі околиці, а ще на таланти, які з кожним роком плодоносять новими та свіжими духовними силами.

Співачка Тетяна КАРПЕНКО

Гітарист Олександр МАТЮХІН

Мешканці Глухівщини не тільки щоденно натхненно й самовіддано працюють, словом і піснею возвеличують свій край, а свято, трепетно бережуть пам'ять про тих, хто відійшов за Межу Вічності, чиє серце перестало битися, проте гарні справи талановитих глухівців залишилися жити в пам'яті земляків.

26 вересня поточного року, вже третій рік поспіль, у міському Палаці культури міста Глухова Сумської області відбувається концерт пам'яті місцевих музикантів під назвою «У колі друзів». Ось і цього погожого осіннього дня всі учасники заходу згадували тих, хто своїм талантом робив життя чистішим, добрішим, хто мав окрилену щиру шляхетну українську душу, хто піснею і музикою возвеличував славний Глухівський край.

До міського Палацу культури вшанувати пам'ять талановитих музикантів прийшли не тільки жителі міста, навколишніх сіл, виконавці, музиканти, а й рідні близькі люди тих, хто відійшов у вічність. І хоча концерт для них був трепетним, зворушливим, навіював тугу, біль, жаль, сум, викликав спогади, усе ж пісні та музика, які лунали зі сцени, вселяли світлу надію жити далі і пам'ятати про них.

З теплом і любов'ю згадували завжди натхненного й музикального Юрія Бакликова, віртуозів гітарного звучання Олександра Левицького, Сергія Мурашка, Євгена Войтенка, Володимира Бойка, неперевершеного акордеоніста Володимира Копилова, Заслуженого працівника культури України Дмитра Кашубу, учасників незабутньої групи «Гамма», у якій Валерій Прахніков, Микола Колесніков, Микола Ткаченко та Володимир Мамай талановито дарували глядачам свою майстерність і чарували віртуозністю гри, згадували незабутніх Петра Манжоса, Юрія Охременка, Анатолія Табалу, Іллю Кляцкіна, Віктора Московку, Віктора Недобійчука, Анатолія Чумаченка, Сергія Новікова, Сергія Халія, Олександра Боровика, Віктора Дмитренка…

Сьогодні їх усіх називають «Оркестром Небесним», який у пам'яті, серці, думках озивається знову і знову, і спогад про них не стихає у вдячних глухівців.

На сцені зворушливо читали вірші діти. Високий професіоналізм, витончений смак продемонстрував Народний камерний хор духовної музики під керівництвом Катерини Кобзар. Душею концерту були Ганна Цибіна, Ганна Дмитренко, Лариса Сидоркіна, Тетяна Данильченко, Тетяна та Євген Дзекельови, учасниці ансамблю «Барви». Окрасою концертної програми стали Володимир Опутін та Оксана Бакликова. З особливою насолодою, теплом і вдячністю публіка приймала Сергія Іванченка, Сергія Новобранного, Сергія Єроху, Олександра Титенка, Сергія Рога, Івана Галайду, Андрія Лісневського, Олександра Лося, Миколу Крючкова, Олександра Сокола. А виступи артистів – Тетяни Карпенко, Ігоря Левицького, Євгена Станкевича, баяніста Віктора Бірюкова, гітариста Олександра Матюхіна, групи «Крос» – глядачі супроводжували гучними тривалими оплесками.

Вшанувати пам'ять колег у цей день приїхали до Глухова виконавці й музиканти з Києва, Шостки, Кролевця. Упродовж трьох годин у залі панувала дружелюбна тепла атмосфера.

Ініціаторами заходу є керівники Дитячої зразкової студії «Добрий вечір» міського Палацу культури Тетяна Карпенко та Євген Станкевич, ініціативні, завзяті, творчі, талановиті.

Допомогли в організації концерту-пам'яті місцевих музикантів міський голова Юрій Бурлака та начальник відділу культури міської ради Маріанна Васильєва, колектив міського Палацу культури, звукорежисери Євген Станкевич та Володимир Ковальчук, світлорежисер Костянтин Лата, відеооператор Олександр Федорченко.

У майбутньому такі концерти пам'яті місцевих музикантів організатори планують зробити традиційними. А за кошти, виручені від продажу квитків, мають намір видати книгу про глухівських музикантів.

Ірина РОДЧЕНКО,
член НСЖУ, виконавчий директор
ГО «Сумське земляцтво у м. Києві».
Світлини автора

ПОЗИЦІЯ

НАВІЩО ПОСОЛ ПУБЛІЧНО "ВІДШМАГАВ" ГЕНПРОКУРОРА ШОКІНА?

Ось ключовий фрагмент: "Ця проблема загрожує всьому, що Рада, Кабінет міністрів, Національна рада реформ та інші роблять, аби сприяти реалізації політичних та економічних реформ і зробити життя українців кращим, вона кидає виклик тому, чого намагається досягти Революція Гідності. Ця перешкода – неможливість Генеральної прокурора України успішно боротися з внутрішньою корупцією. Замість того, щоб підтримувати реформи в Україні і працювати над викоріненням корупції, корумповані шкідники в Генпрокуратурі погіршують стан справ, відкрито й агресивно підриваючи реформи".

Критика вбивча, і нічого про це на сайті Генпрокуратури не з'явилося. Так, в кінці він згадав і самого Шокіна – але повна цитата виглядає ось так: "Дуже важливо, щоб ці реформи здійснювалися відкрито і прозоро, відповідно до Закону про реформу прокуратури, міжнародних стандартів і за узгодженням з національними та міжнародними зацікавленими сторонами – таким чином, аби український народ мав повну довіру і впевненість у своїх Законах і в тих людях, які покликалися забезпечити їх дотримання.

Є й інші випадки, наприклад, за участю колишнього заступника Генерального прокурора Володимира Шапакіна і екс-прокурора Корнійця, які наочно демонструють, що дуже важливо припинити залякування слідчих, прокурорів і свідків.

Ми хочемо працювати з Генеральним прокурором Шокіним і бачити, що Генпрокуратура очолює боротьбу з корупцією».

З Шокіним "хочуть" співпрацювати. Але як же можна співпрацювати в умовах "агресивного саботажу реформ" і "внутрішньої корупції"? Пан Шокін, а хто ж ті керівники ГПУ, які "залякували" слідчих, прокурорів і свідків у справі Корнійця і Шапакіна?

Хіба не ви погрожували Каську? Хіба не ви наказали відкрити справу проти Саквареліdзе? Хіба не ви порушили справу проти процесуального прокурора Опанасенка? Хіба не ви сім'ями дружите з Шапакіним? Хіба не ви збиралися призначити Корнійця прокурором Київської області? Хіба фраза: "корумповані шкідники в Генпрокуратурі погіршують стан промов, відкрито і агресивно підриваючи реформи" – це не про вас з Гузирем, Грищенком, Шапакіним і Корнійцем сказано?

Те, що виступ посла США про Генпрокуратуру так грубо і цинічно спотворено в прес-службі ГПУ, те, що влада поширює цю дезу по соцмережам, показує, що Шокін і його захисники нічого не зрозуміли і нічому не навчилися.

Закінчення. Початок на 11-й стор.

Ю. БУТУСОВ
Цензор.нет

НАША МОВА КАЛИНОВА…

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
У вашій волі…	Від вас залежить…
Гвіздком програми був дует…	Окрасою програми був дует...
Ехо війни…	Відлуння війни…
В кавичках…	У лапках…
По одежі можна здогадатися…	За одягом можна здогадатися…
Неуживчива людина…	Нелагідна (сварлива) людина…
Пишна хлібина…	Пухка хлібина…
Присутній кожній людині героїзм…	Притаманний кожній людині героїзм…
У сирому приміщенні…	У вогкому приміщенні…
Суровий…	Суворий….
Був гордий тим, що…	Він пишався тим, що…
Вартує говорити…	Годиться говорити…
Змушена була визнати Україну як незалежну державу….	Змушена була визнати Україну незалежною державою…
Виступити в похід…	Вирушити в похід…
Так не прийнято говорити…	Так не кажуть (так не треба казати)…
Проїздний білет…	Проїзний квиток…
Супроводжуючий документ…	Супровідний документ…
З вирішальним голосом…	З ухвальним голосом…
Позаріз…	До зарізу (конче)…
По -моєму вийшло…	На моє вийшло…
Поспішно…	Поспіхом…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

ВРЯТУВАТИ ЖИТТЯ

Ярослава Яроцька із м.Дубна, що на Рівненщині, тяжко хвора. Лікарі поставили їй діагноз – гострий мієлолейкоз (рак крові), MZZ+, пізній рецидив.

Зараз 12-річна дівчинка перебуває в лікарні м. Рівне, у відділенні онкогематології, проходить курс хіміотерапії. Для подальшого лікування терміново необхідно 5000 євро. Віримо, що разом зможемо допомогти Ярославі нарешті повернутися здоровою додому.

«Хвороба прийшла до нас вдруге через 9 років, – розповідає мама Ярослави, Юлія. – Знову в лікарню, знову лікування – важке, довготривале, дороге. Аналізи, обстеження, донори, пункції, курси хіміотерапії. А ще лікарі говорять про можливість пересадки кісткового мозку за кордоном, щоб надалі хвороба не поверталась до нас. А це величезні кошти. Я одинока мама, отримую допомогу із соцзабезу, живу з мамою-пенсіонеркою. Кошти на лікування потрібні весь час. Без допомоги людей мені не вдасться вирвати з рук страшної хвороби доньку та врятувати її. Тільки з Божою і вашою допомогою Ярослава знову буде весело усміхатися та радіти життю. Не будьте байдужі до чужого горя. Нехай Господь охороняє Вас та ваших рідних, а добро повернеться сторицею. Дякую усім небайдужим.

Тел. Юлії: (050)142-29-60, (067)581-55-04.
Сторінка допомоги у – ВКонтактетут.
Реквізити для надання допомоги:
картка Приватбанку 4149 4978 4308 5343
Яроцька Юлія Ігорівна

Прес-служба КУН

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь,
головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія
Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: ФОП Брацюнь С.І. Філія ГУ по м.Києву та Київській обл. № 10026/0195.
АТ «ОЩАДБАНК». МФО 322669
ЕДРПОУ 2305606776
№26003500849590(UAH)

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9